

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

ГЕРБ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ

За герб Української Народної Республіки Центральна Рада ухвалила „/” дня лютого 1918 року прийняти знак Володимира Святиого, що хрестив Україну. Він стоїть на його грошах і представляє берх його булави.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

PIK LXXVI ВЕРЕСЕНЬ Ч. 9

Україномовний редактор – Лариса Тополя
Англомовний редактор – Тамара Стадниченко

Редакційна колеґія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Уляна Зінич, Святослава Гой-Стром,
Софія Геврик, Петруся Савчак,
Ірена Грамяк, Лідія Слїж

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXVI SEPTEMBER № 9

Ukrainian-language-editor – Larysa Topolya
English-language editor – Tamara S. Cornelison

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Ulana Zynych, Sviatoslava Goy-Strom,
Sophia Hewryk, Petrusia Sawchak,
Irena Gramiak, Lida Slysh

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лариса Тополя. «А найбільша між ними — Любов».....	1
Маріянна Заяць. Ділимось вітками і думками.....	2
Наталія Гнатюк. Україна приймала Асамблею Європейського Центру Міжнародної Ради Жінок.....	4
Олександра Юзенів. Анна Ярославна / New Members.....	6
Василь Лизанчук. Про Київську митрополію.....	8
Marianna Zajac. Sharing News And Views.....	12
Our Life Survey / Ukrainian Museum Exhibit.....	13
Людмила Шостацька. Ціна Незалежності.....	13
Christine Boyko. ASU Ukrainian Language Studies 2018 and 2019.....	14
Marianna Crans. Thank You, Andrij.....	15
Ольга Медуніця. Україно моя неозора.....	17
Tamara S. Cornelison. Serendipity II.....	18
Свирид Панасович. Чарівні українські столи.....	19
Аліна Акуленко. Про рибку й вудку.....	20
Лярісса Пенцак. Добре жити в «Українському селі».....	21
Настанови для дописувачів.....	22
Поради Василя Стуса синові.....	23
Доброчинність. Стипендійна акція.....	24
Діяльність округ і відділів.....	25-29, 30
In Memoriam. Daria Nadia Zachariasewych Fedoriv.....	29
Доброчинність.....	32
Ihor Magun. Sleep and Heart Disease: Important Info on Strange Bedfellows.....	33
Нашим дітям.....	34
Наше харчування.....	36

На обкладинці: Зображення герба УНР, затвердженого Українською Центральною Радою 12-го лютого 1918-го р. Василь Григорович Кричевський. Папір, кольоровий друк. 21x13 7/8 (53,4 x 35,3). Інститут рукопису Національної бібліотеки України ім. В.І. Вернадського. З виставки «**УКРАЇНСЬКЕ КОЛО:** До сторіччя визвольних змагань, 1917 — 1921» в Укр. Музеї в Нью Йорку.

Our cover: Coat of arms of the Ukrainian National Republic, approved by the Ukrainian Central Rada on February 12, 1918. Vasyl Hryhorovych Krychewsky. Paper, color print. 21 x 13 7/8 (53.4 x 35.3). Institute of Manuscripts, Vernadsky National Library of Ukraine. From Ukrainian Museum exhibit: **FULL CIRCLE: Ukraine's Struggle for Independence 100 Years Ago, 1917–1921.**

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярїйні години: вівторок, середа, четвер – 11 – 7

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holoskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- **PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY** – there is no charge.
- There is no charge for **MEMORIAL NOTICES** and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all **ARTICLE** submission is the **5th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”
203 Second Ave., New York, NY 10003**

UNWLA / *Our Life*

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: Olha Stasiuk

Office hours: T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членкині СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal letters. Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

...«А найбільша між ними — Любов»

(1 до Коринтян 13:13)

Наша душа, реалізуючись духовно, надихається на конкретне волевиявлення, на самочинну дію щодо певних обставин і перетворює їх з епізодичних на беззаперечні. Ми робимо новий крок назустріч безмежно-невідомому, долаємо власну упередженість і втрачаємо розсудливість. Часом, не усвідомлюючи потаємної суті відомих і не зовсім явищ, беззастережно приймаємо їх як вищу сутність. То-

му що живе всередині нас **ВІРА**. Тому що здатні віру *їняти, не втрачати й мати*, а також на неї *покладатися*. А ще — *довіряти, вірити* у краще та *приймати* на віру. І знаємо найвищу сутність віри — віру у нашого Творця. У

цьому сенсі Віра є умовою вічного оновлення душі, її омолодження та відродження. І ми, навіть стомлені життєвими проблемами та обтяжені гірким досвідом, не зазнаємо дошкульного краху своїх планів — бо живе в нас Віра.

Раз у раз, в очікуванні бажаної події, ми бачимо її справжні передвісники та відчуваємо емоційне піднесення й хвилювання. Ми сподіваємося та віримо в позитивне і реально насолоджуємося передчуттям бажаного прийдешнього. Ми здатні цілковито покластися на свою Віру, бо плекаємо, викохуємо разом з нею **Надію** — як ще одну християнську чесноту, що відкриває перед нами ті вічні блага, які Творець обіцяв людині. Відтак, Надія є очікуванням того, що можемо досягнути (а то й отримати!) завдяки дарованим Творцем можливостям. А ще — це усвідомлення потреби у зміні, захоплення невідомим, бажання пізнати та єднатися з неосяжним, неприступним, засадничо відмінним від повсякденного. І живе в середині нас *сподівання* та *сподіванка*, і чекає на свій час нездійсненна *мрія*, і *сподівання* підсилюються *надійністю*.

Ми щиро бажаємо добра — собі та всьому, що нас оточує. Нас наповнює прагнення бути в єдності з кимось або чимось. І зовсім не

переймаємося тим, чи це можливо і чи буде нам з цього якась користь. Ми маємо потребу у сприйманні світу, живої природи, явищ, предметів і радісних людей як необхідну та найважливішу умову свого щасливого життя. Відсутність радості у людей довкола нас (через проблеми зі здоров'ям і життям, фінансові або інші випробування) неодмінно спричинює нашу непевність, а також відчуття втрати

цілющої опори та звичних підстав для надії. То в нас говорить **Любов** — до світу, ближнього та до себе. І проявляється вона в *коханні, пристрасті та любовоцях, прив'язаності та відданості, у повазі й пошані, зацікавленості й інтересі*. А ще — у нестримно-

му, часом надмірному, бажанні допомогти та підтримати того, хто слабший або має потреби. Бо саме таке почуття єдності з ближнім є найприроднішою спонукою людини до життя.

А ще є **Мудрість** як спроможність людини відчувати цілісність Всесвіту і діяти в гармонійній єдності з ним. Відтак, чесноти **Віра, Надія та Любов** — це неперевершені плоди Мудрості. А всі разом — почуття людського серця й розуму, що допомагають жити, дають радість і силу, рятують і творять дива. Як ті дива, що є плодами праці Союзу Українок Америки — його натхненних, відданих і наповнених любов'ю до життя союзниць з різних куточків величної Америки та світу. Бо все те, що робимо з великою Вірою, непохитною Надією та безмежною Любов'ю, неодмінно проростає Добром і Радістю та Щастям. І в цьому — найвища Мудрість.

*Щиро вітаємо союзниць і їхні родини
зі святом **Віри, Надії та Любові!***

*І нехай ці найцінніші чесноти завжди
освітлюють наш життєвий шлях!*

Лариса Тополя, редактор.

Маріанна Заяць, голова

5-го червня 2019-го р. о. Степан Сус, головний військовий капелан Львівської архієпархії УГКЦ, писав до нас:

«Дорогі членкині Союзу Українок Америки, щиро дякуємо Вам за неодноразову підтримку соціальних і пасторальних проектів Центру Військового Капеланства та Центру Опіки Сиріт Львівської архієпархії УГКЦ. Наша спільна праця має багато добрих плодів і є гарним внеском у теперішню та майбутню України. Без Вашої підтримки частина проектів, які нам уже вдалось реалізувати, точно б не відбулася!»

Упродовж навчального року капелани та волонтери Центру Військового Капеланства та Центру Опіки Сиріт УГКЦ відвідують дітей-сиріт у навчальних закладах, а також дітей на Сході України. Мета відвідин – навчити дітей бути підтримкою для інших. Ми допомагаємо дітям відкрити для себе любов Бога, натомість самі навчаємося від дітей щирості та відкритості.

У час літніх канікул наша організація не зупиняється та продовжує нести дітям живого Христа та організовує пізнавальні літні табори для дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, дітей зі складними життєвими обставинами та дітей на Сході України. Для організації літнього табору залучаються волонтери, які упродовж року відвідують тренінги, майстер-класи та навчання. Волонтери розробляють програму таборів, враховуючи вікову категорію дітей і їхні потреби.»

Як вже було згадано у літньому числі НЖ, Екзекутива СУА вирішила виділити 12 000 дол. для цих таборів. Думаю, що нашим читачам буде цікаво прочитати уривки зі щоденників волонтерів, які працюють у таборах.

*****

♥ Жити серцем

5-го серпня волонтери розпочали літній табір «Жити серцем» у Красногорівці. Дякуємо Союзу Українок Америки за підтримку та можливість бути тут. Тішимося, що познайомилися з чудовими дітками. Протягом дня ми мали ігри, завдання та духовні розмови. Як завжди, на чудових обличчях дітей було багато усмішок.

♥ Дім там, де наше серце

За підтримки Союзу Українок Америки (СУА) 4-го серпня 2019-го р. волонтери простору DoBro розпочали табір у смт Новодонецьке Донецької обл. Перший день табору розпочали з Божественної Літургії та знайомства. Не обійшлося без улюблених бансів. Опісля мали катехизацію, на якій розглядали одну зі справ милосердя – «Образ з серця прощати». За приклад взяли притчу про блудного сина. Опісля мали обговорення та мультфільм. Багато радості приніс майстер-клас «Іграшка з паперу», потішили дітей і різного роду малі ігри. На другий день табору говорили про фізіологію серця, дізналися цікаві факти про серце. А щоб навчити дітей бути командою, ми підготували *Велику гру*, де діти змогли проявити креативність і кмітливість.

♥ Жити серцем – це бути людиною

З Божою допомогою та за підтримки Союзу Українок Америки 30-го липня розпочали табір у м. Торецьк Донецької обл. У перший день відбулося знайомство, а також разом з учасниками написали правила нашого табору. Потім спільно молилися під час Божественної Літургії з катехизацією. Роздумували, хто така людина і що означає бути людиною. Згодом дітей поділили на дві команди і кожна презентувала свої назву й учасників; а потім ми грали у спортивну гру «Скарби». Наприкінці дня інсценізували відомі казки у непритаманному для них стилі.

♥ Жити серцем – це любити

31.07.2019. Другий день табору розпочався з Божественної Літургії, опісля були банси, естафети, майстер-клас з виготовлення паперових метеликів. Ми вивчили веселу пісню з рухами, виконували інтелектуальні завдання. Темою дня було «Жити серцем – це любити», тож на катехизації ми роздумували про чесноту любові, види любові та дві заповіді любові.

Подаємо кілька фотографій учасників таборів – їхні усмішки гріють серця!

*****

Другий етап проекту СУА – пересилка 40-футового контейнера з медичним обладнанням у дві дитячі лікарні в Україні – у Львів і Житомир. Завантаження контейнера завершено. 18-го червня на запрошення Оки Грицак, референтки суспільної опіки, голова 38-го Відділу СУА Іня Салдит та кілька членкинь відділу загостили до складу Project CURE в

Денвері, Колорадо. Вантаж буде безплатно переданий лікарням. До його складу входить таке коштовне обладнання, як ендоскопічна башта, спеціальні медичні монітори, ліжка інтенсивної терапії, численні хірургічні комплекти, хірургічні системи та набори, візки з нержавіючої сталі, ЕКГ діагностичні машини та монітори, лабораторні комплекти, дитячі інвалідні крісла та ін. Після завантаження ліміту важкої техніки контейнери були упаковані до країв коробками зі спеціальними витратними матеріалами. Компанія MEEST-America, Inc. займається перевезенням контейнерів в Україну, а потім Міжнародний благодійний фонд «Сприяння розвитку медицини» та ГО

«Нове Життя» займаються розмитненням вантажу. Очікуємо на подальшу інформацію від наших партнерів Support Hospitals in Ukraine.

Перша заступниця голови СУА Ліда Яхницька і я готуємося до інтенсивних кількох днів у Львові (від 29-го серпня до 5-го вересня) для участі у Річній Нараді СФУЖО та першій «Асамблеї 2019: УКРАЇНКА У СВІТІ: Професіоналізм, активізм, традиція». Програми цих зустрічей надзвичайно цікаві і ми будемо мати нагоду представити працю СУА за минулий рік і зустрітися з членами 16 складових організацій СФУЖО! Ми поділимось деталями нашої подорожі з вами, коли повернемося. До наступного випуску нашого життя...

UNWLA sponsored summer camps in Donetsk Oblast

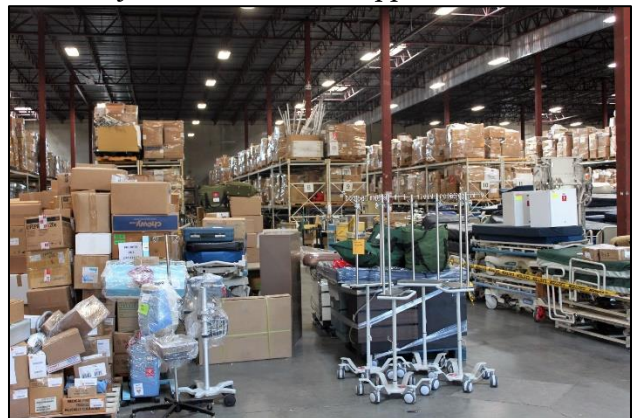

Літні табори в Донецькій області, спонсоровані СУА

Членкині 38-го Відділу СУА у Денвер, Колорадо, на складі Project CURE

UNWLA Branch 38 of Denver, Colorado, at Project CURE medical supplies warehouse

УКРАЇНА ПРИЙМАЛА АСАМБЛЕЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ЦЕНТРУ МІЖНАРОДНОЇ РАДИ ЖІНОК

20 – 23-го травня ц. р. в Києві та м. Чернігові відбулася Генеральна Асамблея Європейського Центру Міжнародної Ради Жінок, де були делегатки з 17 країн Європи та члени Правління Міжнародної ради Жінок з Кореї, Індонезії та США. Представниці 8 областей України разом з делегатками Асамблеї провели панельні дискусії «Участь жінок у прийнятті рішень».

***

100 років створення Національної Ради Жінок України в 1919-му р. у м. Кам'янець-Подільському за участю Софії Русової (народилася в с. Олешня на Чернігівщині в родині шведа та французьки; з 1919-го по 1939-го рр. очолювала Національну Раду) та 20 років відновлення її діяльності в Незалежній Україні (1999-й р.) — саме ці дві знаменні події стали причиною такого поважного зібрання. Українські жінки отримали нагоду показати світовій спільноті свої досягнення в реалізації рішень *Стамбульської конвенції* та поділитися проблемами на шляху їх ратифікації. Ця подія, що тривала три насичених дні, ще раз продемонструвала, наскільки наше українське суспільство потужне у світовому масштабі та наскільки важливою, а може навіть і основоположною, в ньому є роль Жінок.

20-го травня, Колонна зала Київської міської державної адміністрації. Привітання, виступи, історичні дослідження про роль, місце, права жінки у світі, в політиці, в бізнесі і в повсякденному житті. На цьому надзвичайно вагомому щодо світового впливу зібранні були представниці жіночих рухів з усіх частин світу.

У кожному виступі, в кожній презентації звучали переконання щодо необхідності вивчення та усвідомлення жінками історії. Бо тільки пасивність жінок у відстоюванні своїх прав на мирне, здорове та щасливе життя є причиною того, що ми нині маємо зі станом жінок у світі. Жінки мусять об'єднатися, щоб посилити свої зусилля у справі збереження людства. Адже матеріальних статків, засобів виробництва, технологій у світі достатньо, щоб людині вижити. Але системи розподілу, державні устрої налаштовані так, щоб задовольняти

амбіції «хворих на владу» осіб. На жаль, переважно – це чоловіки.

Історія становлення жіноцтва в Україні не була простою. Так само, як і становлення незалежної держави України. Про всі ці етапи йшлося у виступах поважних науковок Т. Мельник, О. Кісь і В. Бондаровської.

Про сучасний статус жінок, про їхню участь у політичних процесах і про ті можливості, що є в незалежній Україні нині, говорили молоді, але не менш поважні учасники: урядова уповноважена з питань гендерної політики К. Левченко, Е. Ламах, Н. Бабинська-Вірна та ін.

Освіченість і працездатність жінок в Україні просто вражає. Але займані ними позиції в політиці та бізнесі не піднімаються так стрімко, як би нам цього хотілося. Є законодавство, що добре продумане та відповідає світовим стандартам. Але є традиції та звички – усю дрібну, важку та невдячну роботу скидати на жінок. І ми з цим погоджуємося та продовжуємо бути безправними й слабкими. Продовжуємо потерпати від морального, матеріального та фізичного насильства.

«Я не знаю, чого хоче мій народ, але я

Спільне фото учасників Асамблеї.

знаю, що йому потрібно», – ці слова Голди Мейер з уст Т. Мельник прозвучали як наказ для мудрих і відповідальних жінок.

Панель «Участь жінок у прийнятті рішень». Обговорювалися виклики, пов'язані

з участю жінок у процесах прийняття рішень в Україні, зокрема такі ключові питання: Поточна ситуація з участю жінок в прийнятті рішень в різних сферах; Державна політика й механізми подолання перешкод та підвищення рівня представництва жінок в демократичних процесах (квоти, навчання, наскрізне впровадження паритетного представництва жінок і чоловіків, етичні кодекси); Досвід та кращі практики підвищення рівня представництва та забезпечення участі жінок на національному, регіональному та місцевому рівнях тощо. Підготовлено рекомендації ключовим дійовим особам щодо посилення участі жінок в процесах прийняття рішень в Україні, а також визначено пріоритетні питання забезпечення участі жінок в процесах прийняття рішень, які включені до напрямів діяльності Національної Ради жінок України на 2019 – 2020-ті рр.

Модераторкою дискусії була О. Калашник (Ла-Страда). Серед учасників панелі: Н. Бабинська-Вірна (ПРООН), координаторка дослідження; К. Левченко, урядова уповноважена з питань гендерної політики; В. Танцюра, начальник служби у справах дітей та сім'ї виконавчого органу Київської міської ради; М. Нікітіна, депутатка Вишнівської міської ради; Л. Порохняк-Гановська, голова НРЖУ; Ірина Куровицька, почесна членкиня НРЖУ (США); Джонсук Кім, президентка Міжнародної Ради Жінок (Республіка Корея), Джіво Рубіанто, віце-президентка Міжнародної Ради Жінок (Індонезія); від Європейського Центру Міжнародної Ради жінок: Козіма Шенк, президентка ЄЦМРЖ (Швейцарія), Бріжіт Ле Гоюс – представник ЄЦМРЖ в Європарламенті (Франція); Аннамарія Кастелфранчі – віце-президент ЄЦМРЖ (Італія); голови Національних Рад жінок: Фатма Інал (Туреччина), Де Мейер Магдалена (Бельгія).

21-го травня, м. Чернігів, Центр підвищення кваліфікації держслужбовців обласної Ради. Відбулася панель «Актуалізація участі жінок у прийнятті рішень» (модераторка – Е. Ламахде), де обговорювалися державна політика, кращі практики та механізми подолання перешкод, підвищення рівня представництва жінок в демократичних процесах. Презентовано дослідження «Доброчесність та інклюзивність демократичних процесів в Україні»; обговорено міжнародний досвід впровадження гендерної політики та майбутні спільні дії для її впровадження й за-

хисту прав жінок на місцевому рівні. В обговоренні взяли участь: Н. Хольченкова – депутатка Чернігівської міської ради; С. Задорожна – експертка з гендерних питань, доцентка Чернігівського національного технологічного університету; Н. Гнатюк – экс-голова селищної ради с. Гриців, Хмельницька обл.; Т. Лебедева – начальник відділу кадрів і роботи зі зверненням громадян Управління охорони здоров'я Чернігівської облдержадміністрації; Л. Дудко – голова ГО «Жіноча Громада Чернігівщини»; О. Гонта – доктор економічних наук, професорка Чернігівського національного технологічного університету; М. Іванова – керівник Чернігівського національно-культурного товариства «Неве Рома», адвокат.

Ірина Куровицька (праворуч) бере участь у заході.

22-го травня, панель «Актуалізація участі жінок у прийнятті рішень: міжнародний досвід». (Модераторка – Л. Порохняк-Гановська). Серед учасників обговорення: Ірина Куровицька – почесна членкиня Національної Ради жінок України (США), почесна голова СУА; Л. Герасименко – голова ГО «Спілка жінок України»; Н. Гнатюк – экс-голова селищної ради с. Гриців, Хмельницька обл.; Л. Дудко – голова ГО «Жіноча Громада Чернігівщини»; М. Петрова – перша заступниця голови Національної Ради жінок України та інші численні представниці України та світу.

Наталія Гнатюк, президент громадської організації «Стара Волинь».

АННА ЯРОСЛАВНА

Я і мої вже нечисленні ровесниці, які є читачами «Нашого життя», знаємо досить багато з історії України про княжу добу та про князя Ярослава Мудрого, який був володарем Київської Русі – України впродовж 40 років (помер у 1054-му р.) Бо коли ми вчилися у гімназіях таборів Ді-Пі, майже ні в кого з наших батьків або вчителів не було книжок чи підручників з історії України доби козаччини, чи з новішої. Але були підручники з княжої доби. То ж ми вивчали княжу добу не один рік. Бувало, скінчився шкільний рік, минуло літо, прийшов вересень, а з ним часто й інший учитель, і знову починали: Рюрик, князь Олег, княгиня Ольга... Тому ми пам'ятаємо, що князя Ярослава називали «тестем Європи», бо одружив своїх дочок, сестру й інших родичів з князями та князівнами багатьох країн Європи. А оце останніми роками довідуємось багато нового про княжу добу – про дочку князя Ярослава Мудрого та його внучку.

Овдовівши, князь Ярослав одружився зі шведською княжною Інґегерд. У них було дев'ятеро дітей, серед яких три або чотири дочки. Найстарша дочка князя Ярослава – Єлисавета, одружилася з норвезьким королем Гарольдом Суворим. А, овдовівши, вийшла заміж за короля Данії Свейна II. Анастасія вийшла заміж за угорського короля Андруша I, Анна – за короля Франції Генріха I. Можливо, що Агата, яка вийшла заміж за англійського князя Едварда (зв. Вигнанцем), була не родичкою, а таки дочкою князя Ярослава.

Розповідь про найбільш знану з дочок – княжну Анну, яка стала королевою Франції. Анна народилася в Києві у 1032-му р. Виростала в княжому дворі, у великому двоповерховому кам'яному палаці неподалік від храму Пресвятої Богородиці. Це було поблизу місця, де пізніше Ярослав переміг печенігів і побудував прекрасну церкву св. Софії. Він побудував багато церков, а також школи та бібліотеку. Анна мала приватних учителів, які навчали її грамоти, історії, іноземних мов, співу, молитов, правил етикету та ін. Крім материнської шведської, знала ще руську (українську), французьку, грецьку і латинську мови.

Франція ж у ті часи була під впливом Німеччини (дві попередні жінки Генріха були німкенями) та хотіла вийти з під її впливу. А Київська Русь була б сильним приятелем. І тому сватали Анну, коли вона була ще малою. Та князь Ярослав відмовив, мовляв, Анна ще замолода. Аж у 1048-му р., коли прибули французькі послани на чолі з єпископом Ґотье Савояром, князь Ярослав дав згоду на шлюб Анни з досить старим, двічі овдовілим, королем Генріхом I.

Дорога Анни до Франції, з напевно великими шаную та посагом, була дуже довга та проходила через Краків, Прагу та Регенсбург і закінчилась у травні 1051-го р. у Сенлісі, де була резиденція короля (40 км від Парижа). І 19-го травня 1051-го р. у старовинному невеликому соборі в Реймсі відбулося вінчання. Кажуть, що Анна привезла з собою з Києва Святе Письмо – Євангеліє, на яке присягала і на яке присягали наступні королі Франції, аж до революції. Те Євангеліє називали Реймським.

В Анни та Генріха народилося 4 дітей: Філіп, який став пізніше королем Франції; Роберт, який помер дитиною; Ґуго, який був одним з провідників перших Хрестоносних походів; дочка Емма або Едіґма, про яку треба б розказати окремо. Емма у 1074-му р. втекла з королівського дому перед небажаним одруженням і, втікаючи, затрималася й залишилась назавжди у Німеччині, у маленькому містечку Пух біля Мюнхену в Баварії. Є переказ, що вона десятки років прожила там у

TO OUR NEW MEMBERS: *Welcome!*

BRANCHES-AT-LARGE

49 MARY LEPKYJ

49 MICHELLE MICHALOW

78 OLENKA DOBCZANSKY

136 OLENA OVSYANNIKOVA

CHICAGO REGIONAL COUNCIL

29 NADIYA HINTON

NEW ENGLAND REGIONAL COUNCIL

106 ZHANNA BROWN

106 IRINA HAWRYLYUK

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

98 HELENA BAVEROV

98 LYDIA KERNITSKY

137 OKSANA SNIHUR

NEW YORK REGIONAL COUNCIL

64 MARTA BEREZA

64 ARETA PODHORODECKI

64 DARA SYNEOKA

64 MAKА WOLCHUK

OHIO REGIONAL COUNCIL

12 TATIANA KASIYAN

дуплі величезної липи. Первісний стовбур тої липи стоїть і досі, оброслий новим галуззям. Лікувала зіллям місцеве населення, вчила дітей читати й писати, навчала християнського життя. Римокатолицька церква проголосила Едігму святою, і до Пуху щороку на відпуст з'їжджалися прочани. Письменниця, авторка книжки про св. Едігму «Божа вивірка», Тетяна Пишнюк (Фольварочна) написала недавно у «Літературній Україні», що цього року у березні до Пуху «віддати шану блаженній Едігмі — дочці Анни Ярославни, внучці київського князя Ярослава Мудрого» приїхало багато українських владик з України, Скандинавії та Німеччини. Було також багато українців, які тепер живуть постійно або тимчасово у Західній Європі. Владика Йосиф Мілян очолив Божественну літургію.

Княжна Анна, або Агнес, була політично важливою особою, доказом чого є хоча б той факт, що вона при коронації отримала священну корону та була миропомазана – на рівні з королем. А далі підписувала разом з королем численні державні документи і ставила підпис «АННА РЕЙНА», т.б. Королева Анна.

Коли у 1060-му р. король Генріх помер, на престол вступив малолітній Філіп. До нього призначили регента, а королева Анна стала його опікункою і разом зі сином підписувала різні державні документи вже як КОРОЛЕВА МАТИ. У віці 14 років Філіп одружився. Анна поступово почала відходити від державних справ і вийшла заміж за графа Рауля де Валуа, що викликало скандал, бо він покинув свою дружину Емануель. Вважалося, що граф жив у гріху – двошлюбності (бігамі). До того ж він ще й був двоюрідним братом Генріха, а відтак – відлучений від церкви. У цій справі навіть велося листування між Папою та королевою Анною. У 1074-му р. граф Валуа помер, і Анна повернулася до сина Філіпа, до королівського двору і знову підписувала з ним різні державні акти.

Королева Анна була побожною та жертвовною – опікувалася церквами й монастирями, заснувала монастир св. Вінкентія в Сенлісі. Папа Микола I надіслав їй листа з похвалою за відданість церкві та за її добродійність. Померла вона приблизно у 1089-му р. Місце поховання з часом загубилося. Аж майже 600 років пізніше, при кінці XVII ст., учений абат Мекетріє у церкві Вільєрського абатства знайшов гробницю з написом латиною: «Тут лежить пані Агнес, вдова короля Генріха...» (Hic jacet Domina Agnes uxor quondam Henri Regis...)

Росія привласнювала собі і далі це робить (згадайте Володимира Великого) історію України, особливо княжу добу. Українці та українська діаспора боролась і бореться з цим, як може. Але поки не було своєї держави, це було дуже важко робити. Проте робилося чимало. Наприклад, композитор Антін Рудницький написав оперу «Анна Ярославна», а українська громада поставила її у 1969-му р. в Карнегі Гол у Нью Йорку. Також у незалежній Україні у 1998-го р. було видано в честь Анни Ярославни поштову марку. А у 2005-му р. уряд України поставив у Сенлісі бронзову статую королеви, на відкритті якої був президент України В. Ющенко.

У 2013-му р. Українська греко-католицька парохія св. Володимира у Парижі під проводом Владика Бориса Гудзяка та о. Юрія Ліщинського купила (за 203 тис. євро) у приватних осіб старовинну церкву (1053 р.) біля заснованого у 1060-му р. королевою Анною монастиря св. Вінкентія в Сенлісі. Єпархія запланувала відновити церкву та буде при ній культурно-освітній та інформаційний центр «Centre Anne de Kyiv». І з цієї метою влаштовано Благодійні Вечори «Анна Київська – нове Тисячоліття», зокрема і соборі св. Софії в Києві. Центр співпрацює з французькими культурними діячами, дипломатами; перекладено на французьку мову книгу про Малевича тощо. Також зняли трьома мовами фільм про королеву Анну та поширюють його, особливо у школах.

Вийшло кілька книг і статей про Анну Ярославну. Але «Україною Європа почала цікавитися тільки після Помаранчевої революції», — сказав у інтерв'ю репортерів «Літературної України» сучасний видатний французький історик Філіпп Делорм, який вже кілька років працює над історією життя Анни Ярославни. Праці перед нашими науковцями та письменниками багато...

Олександра Юзенів, культурно-освітня референтка 83-го Відділу СУА.

ПРО КИЇВСЬКУ МИТРОПОЛІЮ

(«Антиукраїнський рейвах промосковських підлабузників»)

На превеликий жаль, досить багато українців не розуміє, що Українська Православна Церква Московського Патріархату – це філія Московської (російської) православної церкви, яка є одвічним ворогом української духовності. Нагадуємо, що офіційно Московська церква існує лише від 1589-го р. Київська митрополія канонічно й історично, з моменту свого створення після хрещення Київської Русі (988), більше ніж 700 років була Автономною Помісною церквою під омофором Вселенського Константинопольського Патріархату, що канонічно є Церквою-матір'ю для Української Православної Церкви. Проте цей статус був порушений 1686-го р., коли Київська Митрополія при втручанні московської світської влади була передана в тимчасове Намісництво Патріархові Московському. Ця подія, що порушила багатовіковий канонічний уклад Київської Помісної Церкви, до цього часу є одним із головних «каменів спотикання», розбратів і розділень в українському православ'ї.

Після руйнування Києва Володимиро-Суздальським князем Андрієм Боголюбським у березні 1169-го р., коли було знищено та пограбовано багато церков і монастирів, значення Києва як духовного центру підпадає. Жорстоке руйнування «матері городів руських» підводить ризику під «київською добою» Русі. Володимиро-Суздальське князівство, а згодом – Московське царство виступило на історичну арену як деспотична держава: «самодержавіє» з обов'язковим пристосуванням і смакуванням культу терору, звірячим знущанням з інодумців. Північні самодержавці зігнорували повчанням Володимира Мономаха, який закликав не наслідувати лиходіїв, не лютувати словом, не хулити розмовою, гнів гамувати, помисел чистий мати. Жорстокі загарбницькі війни, які вели суздальці-московити проти русичів-киян, мали етнічний характер.

Від часу свого заснування Київська митрополія користувалася автономією у складі Константинопольської Патріархії, служила колискою українського християнства, «спонукаючи себе на добрі діла Господа ради» (Володимир Мономах). Упродовж татаро-монгольського періоду були відомі 22 київських митрополити. Більшість із них – греки, яких надсилали константинопольські патріархи. Вихідцями із Русі були митрополит Іларіон (1051 – 1062), Єфрем (1089 – 1097), Климентій Смолятич та Кирило II (1233 – 1236). Після здобуття та

жорстокого руйнування Києва у 1240-му р. військами Батия, онука Чингісхана, київські митрополити починають селитися у північних князів. У 1299-му р. київський митрополит Максим переніс митрополічу столицю до Володимирана-Клязьмі. З того часу і до 1461-го р. митрополити, що жили у Володимирі, а з 1325-го р. у Москві (цим було зміцнено Московську державу) носили давній титул «Митрополит Київський і вся Русі». Але в Києві та на українських землях митрополити з'являлись тільки для збирання данини та вивезення до Москви святинь.

Після татарської навали, загального занепаду та втрати незалежності Київської Русі Київська митрополія опинилася на території трьох держав: Великого Князівства Литовського, Корони Польської та Московського князівства. І вже з початку XIV ст. Московське князівство, яке жорстоко «собірало Русь», претендувало на контроль над Київською митрополічою кафедрою. Остаточне перенесення Київської кафедри на Північ пов'язують із митрополитом Петром, який у 1325-му р. обрав для свого перебування мале містечко Москву, де князував Іван Данилович Калита. Однак Петро та його наступники ще понад століття іменувалися «Київськими митрополитами».

Невдовзі Москва почала претендувати на заснування власної митрополічної кафедри. Протягом довшого часу це не зустрічало підтримки з боку Церкви-матері Константинопольської, стратегія якої полягала у тому, аби всі слов'яни крайнього православного Сходу були підпорядковані одній кафедрі – Київській. На користь Москви спрацювала навал на Візантію турків-османів. У 1448-му р. князь Василь Темний скликав Церковний собор, який самочинно висвятив на митрополічу кафедру єпископа Іону. Його було рукоположено як митрополита «Московського», якого довгого часу у православному світі не існувало. У такий маніпулятивний спосіб була утворена нова, Московська митрополія (через 460 років після Київської). Київська ж кафедра залишалася у підпорядкуванні Константинопольського патріархату: її єпархія знаходилася тоді у володіннях Польщі та Литви. На той час Московська кафедра не вважала ці єпархії своєю «канонічною територією».

У 1458-му р. Константинопольський патріарх реорганізував Київську митрополію. Тоді до митрополії входило 11 єпархій: Київська, Брянська, Смоленська, Полоцька, Турівська,

Луцька, Володимир-Волинська, Берестейська, Перемишльська, Галицька та Холмська. А новому митрополиту Григорію II патріарх надав новий титул – Митрополит Київський, Галицький та вся Руси. Цей титул глави Київської митрополії носили аж до підступного підпорядкування Української церкви Московському патріархатові у 1686-му р. Почалося з того, що влітку 1588-го р. Царгородський патріарх Єремія II Транос із супроводом прибув до Москви просити допомоги, «милостині». Прибуттям Єремії вирішив скористатися далекоглядний Борис Годунов. Гостей прийняли достойно, забезпечили їх гарним утриманням. Але навколо них творилися дивні речі. Високих гостей не зустрів Московський митрополит, їм не дали можливості спілкуватися з ієрархами, служити разом в церквах. Константинопольських ієрархів не випускали на вулицю, а справи вони мали лише з представниками царської влади. Єремію вшановували не як патріарха, а як митрополита. З метою «упокорення» гостей було покликано «стати перед царські очі» тільки через 8 днів після прибуття до Москви. І навіть не запросили до царського столу.

В атмосфері таких утисків Борис Годунов звернувся до Єремії з «проханням» створити тут і зараз же московський патріархат. Через серйозні канонічні перепони Єремія не хотів (і й не смів) задовольнити бажання Москви. Протягом багатьох місяців грецьких ієрархів тримали під домашнім арештом, ходили за ними по 'ятах, стежили за кожним словом, заставляли підписувати документи церковнослов'янською мовою, якої ті не знали. Патріарху Єремії, старій хворій людині, недвозначно загрожували довічною висилкою до Володимира. Зрештою, Єремія згодився поставити на патріаршество Московського митрополита Іова. На церемонію інтронізації Єремію вперше привели до Успенського собору і там він вперше побачив Московського митрополита, від 27 січня 1589-го р. – патріарха.

На час утворення Московського патріархату (1589) землі теперішньої України не входили до складу Московії, а православні єпархії на цих землях підпорядковувалися Київській митрополії. Тому не могло бути (і не було!) мови про те, що це «канонічні території» Московського патріархату. Це маніпулятивна легенда наступних поколінь московитів. Створенням патріархату Москва замкнула «трикутник смерті», в якому «агонізувала Руська (Українська) церква на чолі з митрополитом Київським і вся Руси». «Тоді наші предки, – зазначає В. Іванишин, –

поставлені у безвихідь, не здалися в полон сильніший – польській римо-католицькій – церкві, не допустили свого підпорядкування їй. Вони врятували Церкву, її ієрархію, свій обряд, пішовши на прямий союз (унію) з Римом». У жовтні 1596-го р. у Бересті в храмі св. Миколая церковний Собор проголосив унію Української православної церкви з Римом. Так витворилася національна Церква, яка зберегла всі релігійно-культурні традиції і дух опору нашого народу. У руках українців виявився могутній засіб боротьби як з колонізацією, так і з російщенням на релігійному ґрунті. Важливу роль у цьому відіграло збереження уніатством східного українського обряду та мовна політика українського греко-католицизму.

Московська (Російська) православна церква досі негативно сприймає Берестейську унію, що є не чим іншим, як відновленням частиною православних українців спілкування з Римською церквою, перерваною у 1054-му р. – розколом (схизмою) світового християнства на дві частини, що призвів надалі до драматичного розділення Європи на Захід і Схід. Минали століття, і завжди Греко-католицька церква стояла на сторожі духовних і національних інтересів українського народу. Інакше склалася доля Української (Руської) православної церкви. Події національно-визвольної війни українського народу пішли так, що довели Б. Хмельницького у 1654-му р. до союзу з Московією у Переяславській угоді. Велику роль в цьому відіграла ідеалістична надія на єдиновірство Православної України з Православною Московщиною, сподівання на безкорисливу підтримку сильного єдиновірця слабшому, що знемагав у постійних війнах з католицькою Польщею та інодумцями турками й татарами. Але, як виявилось, це була фатальна помилка для України та її Православної Церкви. Московські патріархи вдавалися до найрізноманітніших способів підпорядкування Української Православної Церкви (УПЦ), яка мужньо відстоювала свою незалежність. Кульмінаційний момент переслідування УПЦ припав на 1685-й рік, коли Московський патріарх, пославшись на псевдо статтю Переяславської угоди про підпорядкованість митрополита Київського патріархові Московському, без згоди Царгорода призначив митрополитом Київського єпископа Гедеона Святополка-Четвертинського. Це означало фактичне підпорядкування Київської митрополії Москві всупереч канонічній забороні втручання у справи іншої церковної сфери. Нововисвяченому митрополитові дали титул «Митрополит Київській, Галицькій і Малия Россії». Особливо важким ударом по Українській церкві було те, що

Київську митрополію перевели до Москви. Віра українців у свого єдинокровного православного царя відіграла лиху роль: жодна військова сила не змогла б позбавити свободи український народ, але єдина з московитами віра у цьому допомогла.

Фатального 1686-го р. Константинопольський патріарх Діонісій, перебуваючи у сильній матеріальній скруті, за надану московським царем фінансову допомогу зрікся зверхності над Київською митрополією: продав Українську Церкву-доньку Московському Патріархові «за три сорока соболів і двісті червоних». Неканонічність цього акту визнав уже наступного року собор Константинопольської церкви і покарав Діонісія позбавленням патріаршої влади. Однак результатом ганебної оборудки стало перейменування Московської церкви у Руську та початок відліку її історії від часів Хрещення Русі. Для УПЦ скінчилась тоді 700-річна незалежність в юрисдикції Царгорода. З 1686-го р. УПЦ майже 300 років «пролежала в російській домовині» (В. Липківський). Замість «пастухів», які б дбали про своє «стадо» і були б невтомними працівниками на ниві духовної освіти ввірених їм Богом душ, на Україну після «присоединення» почалася навала справжніх гнобителів і визискувачів у рясах і ризах. Почали ганьбити місцеві християнські звичаї, називати все українське у православній церкві «неблагодаренням», «богопротивним», нібито зараженим «латинською єресю». З церковного ужитку витісняли українську мову; забороняли використовувати книжки київського та львівського друку; цькували українське іконне малярство; «святійший» Санкт-Петербурзький Синод, який очолювали цинічні світські обер-прокурори, наклав заборону на українську храмову архітектуру.

Оскільки головним інтелектуально-науковим осередком українського православ'я був Київ, зокрема Києво-Печерська лавра, то Петро I саме сюди спрямував черговий «обрусительний» удар: формулює концепцію, що «москвітяне билі і в козацькій землі». А тому Петро I засилає під виглядом монахів своїх агентів, які наприкінці квітня 1718-го р. підпалили лавру, подбавши про те, щоб спалити її архів, де зберігалися українські літописи, акти ще з княжої доби. В Україну організували справжній похід російського духівництва, якому роздавалися кращі церковні посади і яке своїми доносами провокувало подальше зросійщення українського православ'я.

Феофан Прокопович, обіймаючи посаду президента Святійшого Синоду, написав «Духовний Регламент», який обґрунтував й узаконував владу царя над Церквою, що став статутом

російського самодержавства. Петро I ліквідував церковне самоуправління і створив світський священний Синод, який керував усіма церковними справами. Патріархат Російської православної церкви було відновлено лише у 1918-му р. Але зміст діяльності РПЦ, як ідеологічно підпорядкованої державної інституції, залишився таким до нині. Дотепер у РПЦ також не ліквідовано ганебний указ Петра I про доноси.

Для придушення українського національного руху, осердям якого була Українська Церква, царський режим використовував також Першу світову війну. Як тільки російські війська зайняли Галичину, Буковину, Лемківщину, генерал-губернатор граф Г. Бобринський висловив свою програму, за якою Західна Галичина та Галіція оголошувалася «ісконно коренною частию Великої Руси», де вводили російську мову та російські закони. Чимало українських греко-католицьких священників вивезли в глибину Росії, присилаючи на їхнє місце російських «батюшок». А 19-го вересня 1914-го р. російська окупаційна влада заарештувала А. Шептицького, «бо в очах російського командування він був дійсним провідником галицького «мазепинства». А вже з часу, коли А. Шептицький очолив Греко-Католицьку Церкву, український національний рух в Галичині значно посилювався.

Вперше українська мова на церковній службі у храмі тоді ще формально Російської церкви прозвучала 22-го травня 1919-го р., хоч «Закон про Українську Автокефальну Православну Церкву» було видано ще у січні 1919-го р. Лише 14-го жовтня 1921-го р., на Покрову, у храмі св. Софії Київської зібрався Перший Всеукраїнський Православний Собор. І хоча рік був голодний, а залізничне сполучення складне, на нього прибули 472 делегати з усіх регіонів України. Серед них було чимало визначних діячів культури, освіти, мистецтва. Собор визнав неканонічним акт приєднання у 1686-му р. Української Церкви до Московського патріархату.

Було відновлено Національну Українську Церкву, спадкоємицю Київської митрополії, що прибрала назву Українська Автокефальна Православна Церква (УАПЦ). А 23-го жовтня 1921-го р. у тій самій Софії Київській, у присутності та молитовній співучасті всіх делегатів Собору і за великої кількості народу, поставили на першого архієпископа і митрополита Київського і всієї України протоієрея Василя Липківського.

Однак архітектори створення могутньої централізованої московсько-більшовицької імперії постійно були на чатах, щоб не допустити глибокого утвердження національної самосвідомості українського народу. На початку 1929-го р.

більшовики посилюють кампанію терору проти УАПЦ. Було репресовано цілі українські парафії, заарештовані єпископи, духівники, активні віряни, зруйновано багато церков. Знищено 32 єпископи і близько 10 тис. священників УАПЦ. Результатом патологічної ненависті московського режиму до української духовності було знищення впродовж 1917 – 1939 рр. 8 тис. пам'яток церковної архітектури, що становило 65 % усіх храмів України. Серед зруйнованих – чимало шедеврів доби давньоукраїнської держави Русі. У 1938-му р. В. Липківського розстріляли. Його звернення до парафіян: «Коли не станеш об'єднано в обороні своєї Вітчизни, то плакатимеш у московській неволі, як колись Ізраїль», надзвичайно актуальне й нині в умовах інформаційно-психологічної та військової агресії Росії проти України.

УАПЦ була потужною перешкодою зміцнення нової російської імперії під назвою СРСР. Тому у 1930-му р. вона була знищена комуністичним режимом. Шалена антирелігійна боротьба велася проти всіх церков і релігій, але тільки УАПЦ більшовики знищили, а російську, хоч і напівживу, залишили, бо вона стояла на імперських позиціях.

Настала черга Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ). У середині березня 1945-го р. Сталін санкціонував кампанію з ліквідації УГКЦ, в якій влада вбачала небезпечного конкурента насадженої комуністичної ідеології. 8 – 10-го березня 1946-го р. Львівський церковний собор, зібравши 216 делегатів-священників і 19 мирян, оформив ліквідацію унії 1596-го р. і возз'єднання греко-католиків з РПЦ.

Майже всі християнські (і нехристиянські) церкви лояльно ставляться до Української держави і не є загрозою для її незалежності, твердо стоять на ґрунті української Державності, підтримують українські духовні цінності та відстоюють українські національні інтереси. Реальну загрозу становить УПЦ МП, точніше – ієрархи цієї однієї з найчисельніших і найагресивніших церков, яка, по суті, є п'ятою колоною Москви у нашій державі. Від 2000-го р. Російська церква в Україні захопила значні території та побудувала сотні церковних споруд.

Патріарх Київський і всієї України-Руси Філарет сказав: «Ніколи Українська Церква не повернеться до Московського Патріархату... Ми маємо свою державу. Так само як вони в своїй державі мають свою незалежну Церкву, так само і ми, українці, маємо право на свою Церкву... Ми

і далі розбудовуватимемо свою Церкву і служитимемо українському народу. Мусимо усвідомити, що без Української держави не може бути незалежної Української Церкви. І навпаки, без незалежної єдиної Української Церкви не може бути незалежної суверенної і соборної України».

Вселенський Патріарх Варфоломій надав Українській Помісній Православній Церкві Томос автокефалії. Саме це викликало неймовірний гвалт, крик, лемент у середовищі промосковської п'ятої колони в Україні. Ієрархи російського православ'я застосовують, використовують усі важелі, у тому числі україноненависників на кшталт Бойків, Добкіних, Новінських, а також й фізичну силу (тітушки), щоби не дати відновити Єдину Помісну Українську Православну Церкву, у храмах якої звуковий образ українського слова має бути таким же барвистим, одухотвореним, прекрасним, як і зоровий образ храмів.

У церковній, молитовній мові має звучати глибинне високе слово, яке несе в собі дух і енергетику українських поколінь від часів Володимира Хрестителя, виводить нас на широкі часові площини вічності. Рідне молитовне українське слово живе своїми потенційними можливостями, чекає, щоб ми заглибилися в нього і ним живилися. Згадаймо Шевченка: «А дай жити, серцем жити». Йдеться про працю серця, душі і розуму – трьох реалій, які, коли є, то ми живемо, а коли їх немає, то просто існуємо.

Василь Лизанчук, д-р філологічних наук, заслужений професор ЛНУ ім. Івана Франка.

(Скорочено, за статтею «Антиукраїнський рейвах промосковських підлабузників». Джерело: <http://journ.lnu.edu.ua/news/antyukrainskyj-rejvah-promoskovskyyh-pidlabuznykiv>)

On June 5, 2019, Fr. Stepan Sus, chief military chaplain of UGCC Lviv Archdiocese, sent an email to the UNWLA:

"Dear members of the Ukrainian National Women's League of America, we sincerely thank you for your repeated support of the social and pastoral projects of the Center for Military Chaplaincy and of the UGCC Lviv orphanage. Our joint projects have been very successful and are a good investment in Ukraine's present and future. Without your support, a portion of the projects that we have already managed to regularly implement would definitely not have taken place!"

During the academic year, chaplains and volunteers at the Center for Military Chaplains and the UGCC Orphan Care Center visit orphans in educational institutions and children in the east of Ukraine. The purpose of our visits is to teach children to be a support system for others; we help children to discover the love of God, and in turn, the chaplains and volunteers themselves learn sincerity and openness from the children.

During summer vacations our organization does not rest, and we continue to carry the living Christ to the children by organizing educational summer camps for orphans, for children deprived of parental care, children with difficult life circumstances and children in eastern Ukraine. Volunteers who attend training and master classes are involved in the summer camp organization. Volunteers develop an age appropriate program of camps taking their needs into account."

As we advised in the summer issue of *Our Life*, the UNWLA Executive Committee unanimously voted to donate \$12,000 to support these summer camps. Our readers might be interested in reading a few excerpts from the volunteers' daily diaries:

♥ Today, on August 5, volunteers started the summer camp titled "Living Hearts" in Krasnohorivka. Thank you, UNWLA-Ukrainian National Women's League of America, Inc. for the support giving us the opportunity to be here. I have become acquainted with these wonderful children. During

the day we played games, gave out assignments, and had spiritual conversations. As usual, there were a lot of smiles on these wonderful faces!

♥ Home is where our heart is! With the support of UNWLA-Ukrainian National Women's League of America, on August 4, 2019, the volunteers started the first day of camp in the village of Novodonetske (Donetsk oblast). Day one of camp started with Divine Liturgy and socialization. Later we had a catechism class, a discussion on acts of mercy with the parable of the Prodigal Son as an example. This was followed by a group discussion and a cartoon. A class teaching "Toys made of paper" was fun for the children as were various types of games. On day two of the camp, the physiology of the heart was discussed, and the children learned interesting facts about their own hearts. And, in order to teach the children about teamwork, we prepared a fun and interactive game where the children were able to show their creativity and ingenuity.

♥ Living with a big heart is to be human! With God's help and with the support of the UNWLA-Ukrainian National Women's League of America, Inc., the camp in Toretsk, Donetsk region, began on July 30. On the first day socialization was important, and together with the participants camp rules were defined. Then we prayed together during Divine Liturgy after which we discussed what it means to be a good human being. After this exercise, the children were divided into two teams. Each team presented the names of its participants to each other and then played the treasure hunt game.

♥ The second day of this camp (July 31) began with Divine Liturgy after which there were relay races and a master class on making paper butterflies. We performed a cheerful song with movements, played brain teaser games. Since the theme of the day was "living with a big heart is to love," we pondered the virtue of love and the two commandments on love. We are pleased to share a few pictures of the campers (see 3). Their smiles will warm your hearts!

The 40-foot container of medical equipment targeted to two children's hospitals in Ukraine (Lviv and Zhytomyr) was packed on June 18. At the invitation of Oka Hrytsak, our Social Welfare Chair, Inya Saldyt, the President of Branch 38, and several members of the branch were invited to the Project CURE warehouse outside of Denver, Colorado. It was Project CURE that donated the medical equipment and supplies. The shipment will be free of charge to the hospitals and includes such valuable equipment as an endoscopic tower, special medical monitors, surgical

systems and sets, stainless steel carts, ECG Diagnostic machines and monitors, laboratory kits, children's wheelchairs, and more. MEEST-America, INC., will be transporting the containers to Ukraine after which, two Ukrainian nongovernmental organizations that work with "Support Hospitals in Ukraine" (with whom we are partnering in this project) will be supervising the customs clearance. We await further information from "Support Hospitals in Ukraine." (See photos on page 3).

In closing, First VP Lydia Jachnycky and I

are preparing for an intense few days in Lviv (August 29 to September 5) at the annual meeting of WFUWO and at the first "Assembly 2019: Ukrainka in the World: professionalism, activism, tradition." The scheduled daily programs of these events are extremely interesting, and Lydia and I will have the opportunity to present reports on UNWLA projects over the past year as well as to meet members of 16 member organizations of WFUWO who will be attending. We will share details of our trip with you when we return. Till the next issue of *Our Life* . . .

OUR LIFE SURVEY

Our Life magazine has existed since 1944 and remains one of our most important tools for communicating with our members, and for providing cultural, literary and historical information of importance to the Ukrainian community. However, every so often, it is important to reevaluate our communication tools to determine how we can improve. For this reason, the Ukrainian National Women's League of America will be conducting a survey regarding what our readers like about *Our Life* magazine and what they think can be improved. You will soon be receiving a questionnaire, either by email or regular mail. Please review it carefully and provide your frank feedback. Your responses, which will be kept anonymous, will help us make future improvements.

Ukrainian Museum Exhibit

Full Circle: Ukraine's Struggle for Independence 100 Years Ago, 1917–1921, an exhibition that commemorates the 100th anniversary of one of the most dramatic and fateful periods in Ukrainian history – the struggle for independence from 1917 to 1921 – and traces the creation of the modern state of Ukraine on ethnic Ukrainian territories. The majority of the items on display are being exhibited for the first time in the US. Among other things, the exhibition showcases rare and beautiful objects from key historical events. Please encourage your Ukrainian school classes, church and community groups to visit this exceptional exhibit (on display until Sept 29 2019). For more information visit

<http://www.ukrainianmuseum.org>.

ЦІНА НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Закриє ніч важкі повіки
І може з нею я засну,
Бо добрі сни – хороші ліки
І я полегшено зігхну.
Війни розтануть хижі тіні,
Підуть десь болі за село
І всі ці спогади в сплетінні
Впадуть у ночі джерело.
Десь на скривавленому Сході
Все переоране війною,
Не спить ворогу-заброді
На перемовинах з бідною.
Мій сон там воїн береже,

А сам забув, яка то тиша.
І чорно-сірим вітражем
Йому там доля долю пише.
Сам мало жив, а вже до бою
Грудьми за свою Неньку став,
Він на таран пішов з лихою,
Не раз за нас він умирав.
Закриє ніч важкі повіки,
Обом наснитися нам війна,
Бо цього смутку – цілі ріки,
То незалежності ціна.

Шостацька Людмила

ASU Ukrainian Language Studies 2018 and 2019

By Christine Boyko

Thanks to a generous \$10,000 UNWLA donation, a successful second year of summer Ukrainian Studies has concluded at Arizona State University (ASU) at the Melikian Center in sunny Tempe, Arizona. This project started in 2017, as an initiative spearheaded by Patience and Jim Huntwork at the Melikian Center at ASU. Patience is a member of the advisory board at the Melikian Center for Slavic Studies, and she and her husband Jim were the first donors to support this program. They informed me of what was happening at ASU,

and our UNWLA Branch 3 went into action. We started a fundraising campaign within our Ukrainian community in the greater Phoenix area, and one of our members, Nadia Taft, immediately came to the rescue. Nadia, who was a Trustee for the late Mr. Mykytyn's trust fund generously donated \$10,000, and thus we met our goal for the summer of 2018.

I was involved in the interview process for hiring the program professor, Olena Sivachenko. Our branch president's daughter, Olenka Melnyk, participated in the course. The group had lots of fun learning to speak Ukrainian, and Professor Sivachenko came to our church and was surprised to learn that there was a small but active Ukrainian community in Phoenix. Please read the explanation and watch the video about the first-year class at <https://asunow.asu.edu/20180711-global-engagement-asu-adds-ukrainian-offerings-languages-crucial-national-security>.

Additional funds to continue this program for the upcoming 2019 summer program were needed, so the Huntworks once again donated \$5,000. I didn't know how our small community could raise the huge sum of \$10,000 that was required, but when I approached the board members of our UNWLA Executive Committee, they wholeheartedly pledged the rest of the needed funds. Our

2019 goals were met! Thanks to the UNWLA, we were able to continue this important effort to keep Ukrainian studies at ASU. The course ran from May 28- July 12 2019. Classes were held Monday through Friday for four hours, from 8:30 a.m. to 12:30 p.m. Students received 8 credits of SLC 194.

A photo of this year's Ukrainian students with the instructor Antonina Berezovenko (in grey top with glasses) and teaching assistant Brandon Urness, (in Ukrainian shirt). Additional photos of 2nd year students can be

viewed on Facebook at <https://www.facebook.com/asucli/photos/pcb.10157562772279994/10157562769304994/?type=3&theater>.

As stated in the website information guide: "Students with no previous experience learn to understand Ukrainian culture and to speak Ukrainian at the Novice High or Intermediate Low level, preparing them to function in Ukraine."

As Professor Mark von Hagen noted, "The Ukrainian language, like all the languages we teach at the Melikian Center's Critical Language Institute, is a gateway to a rich culture and dynamic society." Professor von Hagen, who was recently appointed as interim director of the Melikian Center, also stated that "After two years of Russia's war with Ukraine, the teaching of this language will also likely become a national security priority for the United States."

I urge readers to think about sending your students to take these courses. They don't have to be students who don't know Ukrainian; I was told that "heritage" speakers are welcome! There is no tuition, but there is a course administrative fee of \$1,500 for the 7-week intensive Ukrainian program, and this fee is identical for students who

Thank You, Andrij

A Loving Tribute to a Dear Friend and Consummate Professional

Andrij Cybyk Split Jump. (Photo by Hub Wilson. Reprinted with permission.)

For the past six years, Branch 95 (Mid Hudson Region, New York) has been participating in the Kingston Multicultural Festival, a local international festival held in Kingston, New York. We have been pleased to be active participants in this festival, which celebrates all of the different ethnic heritages of the region in a fun, family-style immersion in traditions, art forms, and hands-on activities, including music, dance and foods of these varied cultures.

For the last 5 years of our participation in this annual extravaganza, members of Branch 95 have been blessed and fortunate to be gifted with the opportunity to showcase our national heritage at its finest through the vibrant and dynamic presentation of regional Ukrainian dances presented by Tsvitka Ukrainian Dance Academy of Sloatsburg, New York, under the direction of Professional Ukrainian Dancer, Andrij Cybyk.

ASU... cont. from p. 14

live in state or out of state. I end this article with additional relevant information for anyone interested in coming to Arizona for the summer course to be held in 2020:

ELIGIBILITY

- Open to ASU and Non-ASU students
- Open to non-U.S. students who hold student visas
- Open to undergraduate and graduate students
- Open to working professionals and teachers and to retirees
- Open to Phoenix-area high-school juniors and seniors

Second-Year courses require completion of a placement test. There are also \$1,000 scholarships awarded. But they must be applied for in the first part of the year. More information on this can be found at <https://melikian.asu.edu/cli/first-year-ukrainian>.

Anyone who wishes to donate to the Melikian Center's CLI Ukrainian Fund should visit www.asufoundation.org/Ukraine. We are hoping that in the very near future, there will be a permanent Ukrainian studies program.

Author Christine Boyko is UNWLA VP for Membership and Vice President of UNWLA Branch 3 in Phoenix, Arizona.

Pan Andrij is not only a dear friend to Branch 95, but has become an adopted son to our local community through his association with Soyuzivka, the Ukrainian Resort and Heritage Center in Kerhonkson, N.Y. Soyuzivka has been a hub for diaspora gatherings for decades, whether for visiting guests, weddings or other celebrations, a place where ethnic organizations meet and dance, a place where children's camps are enjoyed throughout the summer. As a professional dancer, Pan Andrij was a member of the illustrious Pryma-Bohachevsky Dance Academy, which has its home at Soyuzivka. He trained there and thus became a member of the expanded "SZQ" family as many others have over the years. Pan Andrij's biography, posted on Tsvitka's Facebook page is impressive:

Andrij Cybyk is American by birth, Ukrainian by heritage and Gypsy at heart. He began his dance training in Ohio, where he studied Ukrainian and Character dance with Dave Wozniak and Markian Komichak in the ensemble Kashtan and Ballet at the University of Akron Conservatory of Dance. When he was a teen, Mr. Wozniak took Andrij to his first Dance Camp with Roma Pryma Bohachevsky. Two years later, he began attending her Dance Workshop at Verkhovyna, a training ground for the best Ukrainian Character dancers in

North America, and was invited to perform with Syzokryli, her New York based dance ensemble. Andrij Cybyk has devoted his professional career to the study and performance of traditional dance, largely of the Eurasian Region. With over 30 years of specialized training in ballet, modern dance, and folk dancing, Andrij is a recognized performer, teacher and choreographer of Eastern European dance, both nationally and internationally. He holds the title of Artist of Folk Ballet from the Virski School of Academic Ukrainian Folk Dance in Kyiv, Ukraine, and has taught for numerous organizations, including Dance Masters of America. Andrij has toured the world performing the traditional dances of the Eurasian region with companies such as Riverdance, the Duquesne University Tamburitzans, Nai Ni Chen Dance Company, ALLNATIONS Dance Company, Barynya, and Michael Mao Dance, among others. He is the former Artistic Director of the Syzokryli Ukrainian Dance Ensemble of NYC and the current Artistic Director of the Iskra Ukrainian Dance Ensemble and Academy of Whippany, N.J. Andrij holds a BA in Philosophy and Psychology from Duquesne University.

Andrij Cybyk and Tsvitka at Lemko Vatra June 2019 (photo by Vasyl Stakhira, reprinted with permission).

Tsvitka is Andrij Cybyk's brainchild and includes several performing age groups of youngsters and teenagers; the dancers are an amazingly detailed and beautiful group to watch. They do various regional dances, and the music and dances are authentic, as are their costumes, which reflect the individual regional designs and patterns accurately and are custom made to their specifications in Ukraine. As a result, they are spectacularly beautiful and varied. Recently, when a Lemko dance was added to their repertoire, one of the dancers' mother spent several months at the Ukrainian Museum in NYC painstakingly researching and designing every detail before the costumes were ordered. Great care is taken with handling and cleaning of each of these costumes. Each dancer carefully carries his or hers in garment bags (with name tags) and each is responsible for knowing which dances will be performed that day and for bringing appropriate costumes for the day's performance. The costumes are an expensive investment, therefore, the Academy itself maintains the care and cleaning of them for optimal and consistent appearance.

Attitude and professionalism are instilled by the teacher and head of the Dance Academy. What makes Tsvitka so unique is the training style of Pan Andrij himself; this is a professional group, not just a community children's dance troupe, and the students are made aware of that from the start. They are trained as professionals, lots of hard work and commitment, but, they are also treated like professionals and are expected to act accordingly. Pan Andrij teaches not only dance movement but also mental discipline. He teaches his students that their professionalism is expected not only when they are in costume but after the costumes come off as well. They represent not only Tsvitka and our diaspora, but most of all themselves, and this is evident in how they conduct themselves off the stage.

Their role model in all aspects of this is Pan Andrij himself, who is a joy to work with and is gracious in his thanks to the organizers and the audience for every performance and who never fails to praise his troupe for their work as well.

That professionalism is very evident; often, as the dancers wait to go on stage, they use the waiting time to rehearse their dance steps (with or without Pan Andrij) so they are in sync. Just before the performance, Pan Andrij dons a handsome soorochka and comes on stage. He does the introductions and provides details of each dance (where it came from and what the steps represent) and explains variations in costume details from region to region. As the dances begin, all peripheral activity of the day stops; people gather to enjoy the Pryvit and learn about the traditional presentation of bread and salt, watch the youngsters perform their cute dances, and then get pulled in by the lively music and clap and whoop and cheer (along with us Ukrainians) at the acrobatic steps of the Hopak. By the time Tsvitka finishes its performance, everyone is already standing up and applauding the dancers. It NEVER fails to happen.

There is no doubt that there will be future great professional dancers coming out of this Academy. For now, they are true young professional dancers, proudly preserving their heritage, receiving the rewards of their hard work and commitment. And they are lovingly guided in all of their endeavors by our true friend and consummate professional, Andrij Cybyk.

Diakuju Pane Andriju, we are forever grateful.

With Love,

from Branch 95

УКРАЇНО МОЯ НЕОЗОРА

Україно моя неозора!
Рідна нене! Моя ти земля!
Гір Карпатських хребти синьочолі,
Маків цвіт у подільських полях,
Сивий сум ковилиного степу,
Бут в гречано-рожевій імлі...
Де іще відшукати поету
Стільки барв, як на рідній землі?!

Ольга Медунця.

Serendipity II

One of the perks of being an editor is connecting with interesting people. This year I have had three encounters that underscore and enhance this perk and prompt this flight of fancy. I've titled it "Serendipity II" because it's a sequel to the "Serendipity" note I included in the February issue of *Our Life* as a preface to a series of book reviews published in that issue and because it fits in nicely with impressions of additional encounters described here.

Encounter 1. The summer issue of *Our Life* features an article by Kristina Lucenko, a review of *What We Live For, What We Die For* (a collection of poems by Serhiy Zhadan translated into English by Virlana Tkacz and Wanda Phipps). The issue also includes a companion piece I wrote after attending an event featuring Mr. Zhadan and his poetry: a brief description of the book, a summary of the book presentation, and a personal detour into the past prompted by a conversation with Mr. Zhadan about the people I had met in Kharkiv back in 1989.

Encounter 2. The February issue of *Our Life* included several book reviews: Ksenia Rychtyka's review of Myrosia Stefaniuk's *Dibrova Diary*, my review of Stephanie Sedoriak's *An Ocean Between*, and a review (also mine) of Tamara Lashchyk's *Lose The Gum* (A Survival Guide for Women on Wall Street, Main Street and Every Street in Between). My editorial introduction to these three books was titled "Serendipity" and included a brief commentary on how distinct and separate things from here and there and elsewhere sometimes come together to create an interesting whole. Since the time this issue was published, I have reconnected with Ms. Stefaniuk whose "Sing Me a Life" (a poetic tribute to her late father) was featured in the June issue of the magazine along with an article she wrote on writing (and thereby preserving) stories that should be told. I have also reconnected (albeit briefly) with Mrs. Sedoriak whose book prompted several comments and a couple requests for copies, all of which I forwarded to the author.

Encounter 3. More recently, I also reconnected with Tamara Lashchyk who called to let me know she was coming to the Philadelphia burbs for a meeting and wanted to know if we could get together for brunch or lunch before or after. I happily agreed to this and also happily agreed to her follow-up suggestion that our brunch or lunch should include Pani Vera (Tamara's ex-mother-in-law who had introduced us by sending me a copy of *Lose the Gum*.) The three of us met at a good Italian restaurant, where we talked and ate and laughed and reminisced about assorted adventures and life journeys. One of the many things we talked about was Tamara's decision to establish a scholarship fund for St. Basil Academy, where her own mother had once been a student. The small world syndrome resurfaces here: I taught at SBA some decades ago and still maintain friendly relations with the Sisters I worked with. For additional information about Ms. Lashchyk's newest project, please visit

www.stbasilacademy.org/giving/daria-knysz-memorial-fund/.

- tsc

Post Script. Shortly after writing about Encounter 3, I had the opportunity to meet with Ms. Lashchyk for brunch during which the two Tamaras chatted about life lessons learned, the state of the world, old travel adventures and future aspirations—some concrete and some amorphous but all important enough to mention and explore. After brunch Tamara came for a quick visit to my house where the conversation moved to art and a few other matters, a seamless transition that foreshadowed future conversations on these and other themes between two new friends.

*

Friendship is born at that moment when one person says to another:

"What! You too? I thought I was the only one." –
C.S. Lewis

*Contact information for address changes, delivery, subscriptions.
Зміна адреси, доставка, передплати.*

office@unwla.org

Чарівні українські столи...

Деякі столи в Україні мають магичні властивості. Стоїть собі такий стіл, з виду ніби звичайний і нічим не видатний, але щойно коло нього присяде троє чи більше дядьків, як несподівано, й головне незрозуміло звідки, на тому столі з'являються наповнені чарки. Про цю чудасію в Україні відомо із сивої давнини, але цілі покоління українок протягом століть були свято переконані, що справа не в столах. А буцімто в тому, що дядькам просто випити захотілося. Це, звісно ж, не так: вся справа саме в столах. Мова не про п'яниць, яким аби нализатися і столів ніяких не потрібно. Мова про звичайних, нормальних чоловіків без шкідливих звичок і в цілому байдужих до алкоголю. Які зустрічаються і сідають до столу аби просто поспілкуватися, або щось по ділу обговорити. І якщо той стіл без магії, то так потім тверезі й розходяться. Але якщо їм раптом трапиться стіл зачарований... Тоді біда. Тут уже вся надія лише на мудрість жінок, котрі, як побачать, що хлопці в халепі, поспішають їх рятувати. А порятунок може бути лише один – зі словами «Ви хоч закусяйте» швиденько подати на стіл щось смачненьке. Інших способів боротьби з тою підступною магією не винайдено.

До чого це я... А ось до чого. Є в діда друзі ще з юності – троє рідних братів. Чудові хлопці, з Черкащини, на варениках і карасях у сметані виплекані, замолоду активні спортсмени та й зараз при здоров'ї, нівроку такі. Ми з ними ще молодими разом парубкували, потім один в одного на весіллях гуляли, потім новонароджених діток наших хрестили, новосілля та різні родинні празники святкували, а тепер уже й на весіллях у власних дітей гуляємо. Люди вони зайняті, на них робота, фірми, сім'ї, щодня за кермом. Тому й непитущі. Принаймні, порізно ніхто з нас не п'є, але що цікаво – варто нам зібратися разом... Стіл нам трапиться обов'язково зачарований. Мабуть, пороблено.

Якось недавно ми зібралися з дуже важливої події – наймолодший із братів нарешті добудував собі хату. Довго її будував, ще молодим почав. А зараз уже сивий. Але українська впертість перешкод не знає, то хату він таки збудував. Подзвонив кожному з нас та запрошує: «Приїзди в суботу на новосілля,

Художник А. Ліптов.

будем їсти шашлики та пити чай. З медом». Нас на таке двічі кликати не треба, то ми в суботу з жінками і з'їхалися вхідчини справляти. З'їхалися синхронно, позаганяли машини у дворик. А дворик розмірами такий, що на ньому боїнга запаркувати можна. Ну і все решта в такому ж дусі – не люблять українці мінімалізму й компактності, не наш то стиль. Українців ваблять розмах і масштабність. Глобальний народ, нічого не вдієш.

Зайшли в хату, привіталися з господинею, яка вже зранку товклася на кухні й по ній було видно, що принаймні кілька останніх днів вона прожила під гаслом «Скоро гості!». Жіноцтво наше з порогу заспівало положене в таких випадках ритуально-обрядове «*Що помагати?*», «*Де в тебе ножі й миски?*» та «*Кінзу будем добавляти?*». Залишаємо дівчат розважатися на кухні, а самі йдемо за господарем оглядати його хазяйство, неквапно ведучи так само ритуально-обрядові, але нецікаві й нудні дядьківські розмови: «*Плитку сам клав?*» і «*Почом щас профнастил?*».

Оглянули-похвалили, надавали, як водиться, непроханих порад, аж нарешті господар підвів нас до своєї гордості – до мангалу. Хоча насправді то й не мангал, а цілий архітектурний комплекс із копильнею та літньою кухнею. У садку під навісом. А посередині – великий дубовий стіл ручної роботи. Ми коло нього й присіли... необачні... Ясно, що перед кожним з нас одразу й незрозуміло звідки виросла запотіла чарка, і ми приречено зітхнули...

Глипнувши у вікно і миттю зметикуювавши, що хлопці в біді, досвідчена господиня прожогом кинулася нам на допомогу. Та з ритуальним заклинанням «*Ви би хоть кумів дочекали!*» поклала перед нами рятувну тарілку з нарізкою, хліб і чарівний глечик з узваром.

Що було далі, здогадається кожен з читачів, кому доводилося потрапляти в подібні

скрутні обставини. Однією чаркою, звісно не обійшлося, стіл виявився із магією підвищеної гостинності. І скоро наша добродушна розмова перескочила на політичні теми. Троє братів сердито запалили по цигарці й почали сперечатися, але діда від тої суперечки врятував кіт. Який саме відчув гостру потребу аби його почухали за вушками, тому рішуче вмотивувався коло діда та глянув на мене вичікувально. Чухання котів і киць – справа серйозна, поспіху не терпить, а навпаки потребує концентрації й підвищеної уважності. Тож про що там сперечалися троє братів, я не дуже дослухався.

Аж раптом, щойно їхня суперечка сягла аж занадто високої тональності, у молодшого брата – тобто в господаря – задзвонив телефон. Він глянув у нього й різко підняв руку «Тихо! Мама дзвонить!» Старші брати – оті солідні сивочолі дядьки, яким їхні власні діти не сьогодні-завтра подарують онуків, одразу, як по команді, змовкли. І прямо на очах перетворилися в сумирних школярчиків. Вони в одну мить загасили цигарки та розвіяли дим, а старший брат рефлекторно сховав пляшку під стіл. Усе це тривало якусь долю секунди, ми з

котом лише захоплено презирнулися: «Оце так мама. Оце виховання!».

Найбільш кмітливі читачі вже, безперечно, здогадалися, що цей пост не про застілля, не про магічні властивості речей чи про шкідливість алкоголю. Цей пост про мам. І про те, як це зворушливо, коли шанобливе ставлення до своїх мам діти зберігають у будь-якому віці.

Після маминого дзвінка наше застілля якось невимушено увійшло в цивілізовані рамки. Приїхали куми, і суперечок більше не було, а було веселе й радісне спілкування людей, які знають одне одного десятки років. Недопита ж пляшка так і залишилася забута нами під столом і стала наочним свідченням, що перед мамами будь-яка магія безсила.

P.S. Цей пост дідусь планував написати до дня Матері, але з технічних причин не зміг. Тому пишу сьогодні. виправдовуюся лише тим, що шанувати мам і казати про них добрі слова слід не лише на свята.

Свирид Опанасович (Дід Свирид), м. Київ.

ПРО РИБКУ Й ВУДКУ

У мене вчора попросили десять гривень. Я — не дала.

А було все так. Виходжу з магазину — підходить хлопець нерозпізаного віку і каже:

- Дівушка, дай десять гривень.
- Не дам, — кажу. — Мені самій треба.
- Дурна, — каже. І спльовує.
- Сам дурень, — кажу. І відвертаюся.

Я така смілива тому, що білий день на дворі і купа людей навкруги. І десять гривень у мене є, але я б і гривню не дала.

Знаєте, чому? Бо розказував мені колись дідусь, як був собі Микола, який любив вудити рибу. І внадився до того Миколи ходити в гості на рибу Іван. Як Микола прийде зі ставка, Іван тут як тут: «Миколо, дай мені трохи риби, бо в тебе он пів відра, а в мене вдома діти голодні...»

Микола раз дав, другий, а за третім каже: «Не пішов би ти, Іване, сам вудити?»

А той: «Так у мене вудки нема!»

Микола йому: «То зроби!»

А Іван: «Та я не вмю!»

Тут, певно, мала б бути приказка про невмілого, в якого руки не болять. Але Микола виявився глибоко в душі... міністром соціальної політики. І зробив Іванові вудку!

За кілька днів Іван знову прийшов до Миколи просити риби.

- А що сам не навудиш? — спитав Микола.
- Так вудки не маю...
- Як так, я ж зробив тобі!
- Так я її зламав.

Тут Микола трохи знервував, звісно, але зробив Іванові нову вудку. А Іван каже:

— Не треба. Я й цю поламаю. Дай краще одразу риби. Тобі ж дешевше вийде...

Ну і про що ця історія?

Аліна Акуленко, Київ.

ДОБРЕ ЖИТИ В «УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛІ»

Обставини життя змусили мене та мого чоловіка Дмитра придбати помешкання в «Українському селі», у Сомерсеті, Нью Джерзі. Це затишна оселя з семи будинків, де проживають 60 родин — виключно українців, яким виповнилося 55 років. Серед них є такі, що мають вже понад 95 років. Оселя знаходиться у мальовничій лісовій місцевості, над річкою, має великі зелені галявини. Заходять сюди багато диких звірів і птаства. Недарма цей штат називають «Садовим». Але головне — це доброзичливі, гостинні сусіди. У мене двічі виникали проблеми зі здоров'ям і я не залишилася без опіки: сусіди приносили мені їжу, надавали повсякденні послуги.

Управа села, яку очолює Володимир Поплавський, постійно дбає про благоустрій нашої оселі. Разом з добровільними помічниками В. Поплавський на колишній лісовій галявині облаштував столи з лавами для товариських зустрічей і святкових обідів. У центрі села поставили лави для відпочинку мешканців. Скрізь — квіти, але особливо гарний став в'їзд до села, де зробили гарний квітник. Добровольці відремонтували також будинок, який належить Українській православної церкві св. Володимира у Нью Йорку, й отримали подяку та згоду проводити там товариські зустрічі. Ми разом святкуємо Дні незалежності США та України з піднесенням державних прапорів.

*Товариський обід
мешканців «Українського села».*

*Заквітчаний в'їзд до
«Українського села».*

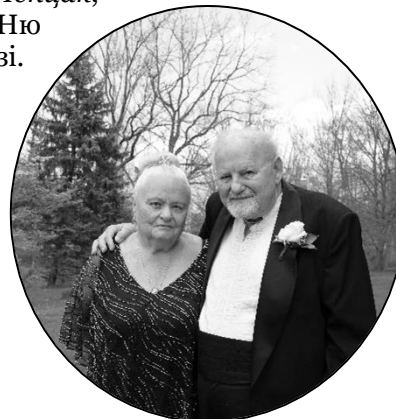

*Святкове зібрання у День незалежності
України.*

У селі проживають люди різних релігійних конфесій, але усіх об'єднують християнські чесноти братської любови, взаємоповаги та допомоги.

Хочу висловити задоволення від проживання в цьому селі та велику вдячність невтомним членам управи й усім сусідам, які створили і таку приємну товариську спільноту.

*Лярісса Пенцак,
Сомерсет, Нью
Джерзі.*

Дмитро і Лярісса Пенцаки.

Настанови для дописувачів від редакторів

Правила подання статей для публікації в журналі «Наше життя»

1. Будь ласка, надсилайте кожен статтю у форматі Word документу, вкладеного як додаток до листа, на електронну пошту unwlaourlife@gmail.com. Будь ласка, не друкуйте свою статтю в самому полі для листа Вашої електронної пошти та не надсилайте її у форматі PDF.

2. Ідентифікуйте свою роботу. Будь ласка, у *темі* Вашого листа вкажіть назву або предмет статті, яку Ви надсилаєте для публікації, а також назвіть мову, якою вона написана (напишіть *АНГ*, якщо стаття англійською мовою, або *УКР*, якщо українською). Якщо потрібно, то у *темі* вкажіть також номер відділу СУА.

3. Однакове та правильне написання імен (як і інших власних назв) справді має значення. Ми знаємо багатьох людей, але ми не знаємо кожного. І тому покладаємося на наших авторів у забезпеченні правильного написання імені та прізвища кожної людини, про яку йдеться в статті, кожного разу, коли її ім'я згадується. Ми не хочемо здогадуватися, яка версія написання імені є правильною.

4. Терміни (Реченці). Підготовка двомовного щомісячного журналу є складним процесом, що вимагає всебічного співробітництва та координації між авторами, фотографами, редакторами та видавництвом. Редагування й оформлення вимагають часу та зусиль, і саме з цієї причини ми встановлюємо терміни (реченці) для матеріалів, які будуть опубліковані в журналі. Матеріали, подані пізніше встановленого терміну, гальмують виробничий процес і часто створюють зайву додаткову роботу для всіх зацікавлених сторін. Будь ласка, зверніть увагу, що всі матеріали (статті та фото) для будь-якого номера журналу повинні бути отримані редакцією до 5-го числа місяця, що передує місяцю публікації. Матеріали, отримані після закінчення цього терміну (реченцю), можуть бути затримані до наступного випуску.

5. І останнє, але не менш важливе: будь ласка, не надсилайте одночасно однакові статті до журналу «Наше життя» та до будь-яких інших видань, оскільки це є порушенням професійної етики. (У деяких випадках це є незаконним, оскільки може призвести до порушення законів про авторське право.) Якщо ж Ви вважаєте, що інформація, якою бажаєте поділитися, є досить важливою і Ви хочете донести її до ширшої або іншої аудиторії, то, будь ласка, напишіть окрему та іншу статтю для публікації в іншому виданні.

Вимоги до фото, що подаються для публікації в журналі «Наше Життя»

1. Спосіб надсилання фото. Будь ласка, надсилайте фотографії окремим файлом і не вставляйте його в текстовий документ.

2. Назва фото. Будь ласка, не надсилайте фотографії з ім'ям JPG126XYZ324 або щось подібне. **УСІ** фото повинні бути перейменовані та пронумеровані, бажано у послідовності, в якій Ви б хотіли їх бачити у статті. Наприклад, «№ 1 відділ 489», «№ 2 відділ 489», «Фото з відділ 489», або будь-яка інша система, що дозволяє легко визначити, *що* ці фото ілюструють і *від кого* вони надійшли.

3. Опис фото. Будь ласка, напишіть опис для кожного фото та надайте цю інформацію в кінці Вашої статті. Пронумеруйте кожен опис так, щоб він відповідав номеру фото, яке він описує.

4. Авторство фото. Будь ласка, якщо це важливо, то вкажіть імена тих, хто надіслав Вам фото або є фотографом.

5. Достовірність фото. Огляньте Ваше фото перед надсиланням. Будь ласка, вибираючи фото, ретельно й уважно подивіться на те, *що* ви надсилаєте, перш ніж відправити. Як правило, ми не будемо публікувати фото, на яких зображено багато осіб, які затуляють будь-який вид, чи когось, або щось, що має значення чи є важливим. Ми також залишаємо за собою право не друкувати фото, які є не чіткими чи в інший спосіб технічно неприйнятними.

Дякуємо Вам за співпрацю та розуміння!

ПОРАДИ ВАСИЛЯ СТУСА СИНОВІ

4-го вересня у 1985-го р. у карцері табору особливого режиму ВС-389/36-1 біля села Кучино Чусовського р-ну Пермської обл. обірвалось життя відомого поета, дисидента, людини з сильним характером Василя Стуса. Трагічність його долі досі примушує серце стискатись: за 47 років життя борець за Україну переніс багато надлюдських випробувань. У листах з тюрми, що їх надсилав поет синові Дмитрові, він давав йому настанови. Пропонуємо кілька з них.

В. Стус з дружиною Валентиною Попелюх і сином Дмитром.

Характер – це головне

Коли Ти матимеш свій характер — щоб був по Тобі і щоб був міцний, то буде найважливіше — за всякі там університети. Бо характер — це фундамент для майбутньої будівлі. Коли він міцний, то на ньому можна зводити хмарочоси, він витримає будь-яке навантаження. Людський характер, правда, на відміну од будівлі, виробляється чи не на все життя. Кожен великий іспит життєвий показує, чого вартий підмурок. Він може зруйнуватися — коли слабкий (орли стають свиньми), може підруйнуватися, а може не тільки витримати все, а ще й зміцніти. Як на мене, люди зі своїм характером без вищої освіти кращі за людей із «ромбом» (*у радянські часи разом з дипломом про вищу освіту отримували знак у формі ромба, — ред.*), але без характеру.

Безхребетні досягають успіху легше, але живуть нецікаво

Мені подобаються люди, що, як кажуть, «пруть буром», тобто, мають свій норів. Ці люди — нещасливі в житті, зазнають усіляких страждань (щасливі — здебільшого безхребетні, ті, що, як покірне телятко, дві матки ссуть). У житті доводиться обирати: або цікаву муку або нецікаве щастя.

Бути собою

Буває часто: людина знає бозна-скільки, але розмовляти з нею вкрай нудно, бо вона нічого не тямить розповісти цікаво: в неї нема свого стрижня, хребта, до якого кріпиться вся кісткова система. Тобто, така людина не має самої себе (все інше — телевизор, машину, дачу, штани, професію — має!). Це гарба сіна, сям-так наваленого на купу, під якою пишуть, як руда миша, кволла «натурочка» маминого мазунчика — хай навіть і з сивим волоссям на голові. Це — вкрай безнадійний варіант людського існування, бо тут уже ніхто не порятує — коли немає самого себе. А коли людина має себе, свій хребет, свій центр, свою основу, свою гравітацію, сказати б, тоді все падає на свої місця — і людина схожа на Ейфелеву чи Останкінську башту, а не на гарбу сіна. Хочу, щоб Ти був схожий на башту, а не на гарбу сіна.

Вести щоденник

Я вже Тобі радив, сину — вести щоденник? Веди його. Це виробляє стиль, спонукує до глибшого думання. Нехай це буде щоденник Твоїх почувань, емоцій, думок. У ньому Ти ніби стаєш жити в двох особах: той — що живе, і той, що спостерігає за собою. Ніби існуєш у двох проєкціях. Це ніби перше збагнення Вічності, таємниче циганське дзеркало, яке ворожить, нічого ясно не кажучи, а тільки натякаючи (знаєш мову ворожок?).

Остерігатись телевизора і не дивитись поганих фільмів

Погані фільми дивитися — шкідливо, як і погані читати книги. Вони зменшують, а не збільшують читача. Краще вже — кудись у парк, ліс, на озеро, в концерт. Бійся телевизора, подивляйся тільки справжній мінімум. Є такі хвороби, які непомітно посідають людину. Одна з них — любов до телепередач.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Стипендіати СУА Волинської області – Волинський Відділ СУУ.

До нас пишуть....

До Вас зі словами вдячності звертається голова стипендійної комісії Волині... Вже стільки років поспіль при Вашій фінансовій підтримці в нас успішно діє стипендійна програма. Я від імені всіх наших стипендіатів, а також від усіх союзниць Волині щиро дякую Вам, пані Анно, а в Вашій особі всім тим, хто бере активну участь у фінансуванні цих стипендій.

Вам не байдужа доля наших українських дітей у такий нелегкий для України час. Серед стипендіатів переважно діти, чий батьки загинули в зоні АТО, захищаючи незалежність держави, а також є обдаровані діти – переможці різних конкурсів.

Стипендії ми отримуємо вчасно і без затримок, висилаємо підтвердження про вручення. Це також заслуга п. Орини Сокульської, яка дуже добре організувала порядок доставки стипендій. На вручення стипендій ми завжди запрошуємо родини стипендіатів, а також ліцеїстів військового ліцею. І слова пісні у їхньому виконанні "...мамо, пробач за чорну хустину"....зворушують усіх присутніх до сліз...

З повагою, Валентина.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЧЕРВЕНЬ 2019-го р. / DONATIONS FOR JUNE 2019

- \$4,320** Dr. Victor B. Lebedovych (96)
\$330 Zwenyslawa Lebedovych (ML), UNWLA Branch 3
\$250 UNWLA Branch 98
\$21 Renata Bihun (28)

У ПАМ'ЯТЬ / IN MEMORY OF

У пам'ять і замість квітів на свіжу могилу **св.п. Марії Кузишин**, яка відійшла у вічність на 107-му році життя, на Стипендійну Акцію СУА зложили:

- \$1,000** Luba Bilowchtchuk & family (98)
\$500 Lev & Halyna Holubec (65), Nadia A. Jaworiw (98), Bohdan & Oksana Kuzyszyn (65),
Oleksander & Olga Kuzyszyn (65)
\$300 John & Anna Poruchynsky (98)

- \$250** Wasyl & Penny Kuzyszyn (98)
\$200 Michael & Luba Kostryba (98), Jaroslava D. Mulyk (86), Catherine Wolowodiuk (86)
\$150 Dr. & Dr. Roman & Lydia Kernitsky (98), Dr. & Mrs. George & Nadia Kihiczak (98)
\$100 Lidia Czernyk (83), Katria Czerwoniak (83), Patrick & Bettie Greber (98), Orest & Natalie Holubec (65), Zenon & Myroslawa Holubec (65), Taras & Olga Hunczak (86), Ostap & Halyna Jakubowycz (98), Orest & Martha Kebalo (98), Bernard, Anna, & Myron Krawczuk (98), Oksana S. & Bohdan I. Kuzyszyn (98), Melanie Hryciuk-Mazzorana (98), Roman & Myra Sawycky (65), Olga M. Yurechko (98)
\$50 William & Elisabeth Barna (98), Daria Basalyk (12), Olga Demjanczuk (98), Bohdan & Orysia Germak (98), Natalia Pawlenko & Yuri Mischenko (98), Thomas & Laura Jones (98), Olga Karabin (98), Vladimir Kowaliwskyj (98), Wolodymyr & Halyna Lojko (98), Stefan Maksymjuk (65), David & Alexandra Nirschl (65), Walter & Anna Safian (83), Irene Sitnycky-Zawerucha (98)
\$25 Christine Fedun (98), Jurij & Mildred Jacus (98), Taisa Jacus (003), Walter & Luba Kasian (98), Olga Kobryn (98), Irene Krawczuk (98), Dr. Katrina Kuzyszyn-Jones (98), George & Victoria Mischenko (98)

Замість квітів на могилу **бл.п. Марії Кузишин** пересилаю **100 дол.** на Стипендійну Акцію СУА через 83-й Відділ СУА. Доньці Любі Більовщук і всій Родині висловлюю щирі співчуття.

Лідія Черник.

У пам'ять **бл.п. Марії Кузишин** складаємо **50 дол.** на Стипендійну Акцію СУА через 83-й Відділ СУА. Родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

Анна і Володимир Сафян.

У пам'ять **бл.п. Марії Кузишин** пересилаю **100 дол.** на Стипендійну Акцію СУА через 83-й Відділ СУА в Нью Йорку.

Катря Червоняк.

Please accept the enclosed donation in lieu of flowers and in the memory of Pani **Maria Kuzyszyn**.
 Вічна Пам'ять! Natalia Pawlenko & Yuri Mischenko.

We thank you for your generosity! Щиро дякуємо за Вашу благодійність!

М. Оприся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА; Люба Більовщук, член Комісії стипендій СУА.

UNWLA, INC. Scholarship / Children-Student Sponsorship Program
 P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone: 732-441-9530 Email: nazustrich@verizon.net

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ СУА

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 34-го ВІДДІЛУ СУА, Коговз, Н.Й.

Загальні річні збори 34-го Відділу СУА відбулися 7-го квітня 2019-го р. в присутності 12 членкинь і голови Округної управи Центрального Нью Йорку Аліси Сердюк.

Збори відкрила голова відділу Оксана Цюпка молитвою та відчитанням гімну СУА. Вона привітала голову округи Алісу Сердюк і всіх присутніх членкинь відділу.

До президії зборів увійшли: Христя Кифор — голова, Галина Лоґан — секретарка.

Збори відбулися з дотриманням вимог Статуту СУА. Члени управи відділу прозвітували про діяльність за 2018-й р. За успішну працю у відділі та докладне провадження касової книги уділено абсолютній уступаючій управі.

До управи відділу на 2019-й р. увійшли: Оксана Цюпка — голова, Галина Лоґан — заступниця голови, Елісавета Баран — секретарка,

Катруся Барсигіян — скарбник. Новообрані референтки: Христя Кифор — суспільної опіки, Елісавета Баран — виховна, Уляна Омецінська — пресова, Христя Копелякіс, Марія Савків і Галя Головецька — господарська референтура. Контрольна комісія: Ярослава Перрі — голова, Галя Гіберт і Марія Мацюк — члени комісії.

Голова округи висловила задоволення працею 34-го Відділу впродовж року, поділилася відомостями з округи та побажала добрих успіхів у праці на 2019-й р.

На зборах союзнянки ставили запитання та обмінювалися думками з головою округи, а також обговорювали пляни на наступний рік.

Зі смачною перекускою приємно проходив час. Збори закрила новообрана голова відділу Оксана Цюпка.

Уляна Омецінська, пресова референтка.

UNWLA New Jersey Regional Council Elects New Executive Board

by Natalia Pawlenko

Delegates at NJ Regional Council Annual Meeting

Early on a warm day this past May, the Clifton Holy Ascension Orthodox Church bustled with the arrival of women from the nine branches of the New Jersey Regional Council (NJRC) who gathered for their annual meeting and biannual elections. As the thirty delegates settled into their places, old friends greeted each other and new acquaintances were made. Agenda packets were opened and the meeting, chaired by Elizabeth Buniak, commenced.

NJRC outgoing president Marianna Livcha noted that the past two years were busy and fruitful. Some highlights included a 13% increase in NJRC membership over the past year and many other fund-raising and educational events, statewide, including the christening of a new Branch 135 (Hazlet) named after the Ukrainian poetess Olena Teliha, the 30th anniversary celebration of Branch 98 (Holmdel/Middletown), and the first ever Miss Ukrainian New Jersey pageant organized by Branch 137 (Clifton), which attracted many younger generation Ukrainian women.

Social Welfare Chair Maria Vasylykiv reported that nearly \$29,000 was donated council-wide to UNWLA causes over the past two years: the Adopt the Family of a Wounded Soldier/War Victim's Fund; the Pokrovsk orphanage; the Babusia fund; summer and winter camps for orphans from eastern Ukraine; Sieverodonetsk Community Center and Church; Dzherelo; Prostir Nadii and other causes and initiatives.

Nadia Nynka, UNWLA 3rd Vice President responsible for Public Relations, provided an overview of the efforts underway in New Jersey and elsewhere in the United States to ensure that the Holodomor is appropriately recognized by state legislatures through the enactment of resolutions. She also reminded participants that a conference on the Holodomor is scheduled to take place October 4–6 in Philadelphia Pa.

In keeping with the resolution from the 2017 Convention to commemorate the Holodomor, Branch 75 held two community events featuring distinguished speakers Andrew Stutafford of the National Review in 2017 and Lubomyr Luciuk of the Royal Military College of Canada in 2018. Both events were well attended and offered various perspectives on the Holodomor as well as ideas on how to more effectively commemorate and educate the public in order to increase recognition of the Holodomor throughout the world.

After interesting reports from the presidents of the nine branches of the NJRC, greetings from the UNWLA National Executive President Marianna Zajac, and reports of the standing committees (auditing, membership), participants eagerly awaited the list of nominations for the next two-year term of the NJRC executive. The results were unanimous and enthusiastic, and the following individuals were elected to lead the NJRC for 2019–2021:

President
 Vice-President
 Recording Secretary
 Treasurer
 Scholarship Chair
 Social Welfare Chair
 Hospitality Chair
 Cultural Chair
 Arts and Museum Chair
 Educational Chair
 Audit Committee Chair

Oksana Lodziuk-Krywulych
 Nadia Jaworiw
 Natalia Pawlenko
 Olga Konstankevich
 Luba Bilowchtchuk
 Elizabeth Buniak
 Oksana Drybushar
 Maria Vasylkiv
 Roma Matviyishyn
 Nataliya Voznyuk
 Mariana Livcha

Branch 75
 Branch 98
 Branch 98
 Branch 133
 Branch 98
 Branch 75
 Branch 137
 Branch 137
 Branch 131
 Branch 65
 Branch 131

NJ Regional Council, new executive board. Standing (left to right): Irene Sawchyn Doll, Mikolaya Nynka, Luba Kaspruk, Oksana Konyk, Nataliya Voznyuk, Roma Matviyishyn, Sofia Shields, Lyudmyla Dzoba, Olga Konstankevich, Maria Vasylkiv. Seated (left to right) Elizabeth Buniak, Luba Bilowchtchuk, Natalia Pawlenko, Oksana Lodziuk-Krywulych, Nadia Jaworiw, Myroslava Mulyk, Ola Basarab, Mariana Livcha.

*NJ Regional Council
 President
 Oksana
 Lodziuk-Krywulych*

Incoming president Oksana Lodziuk-Krywulych thanked everyone for their support and trust and outlined some of her plans and hopes for the future:

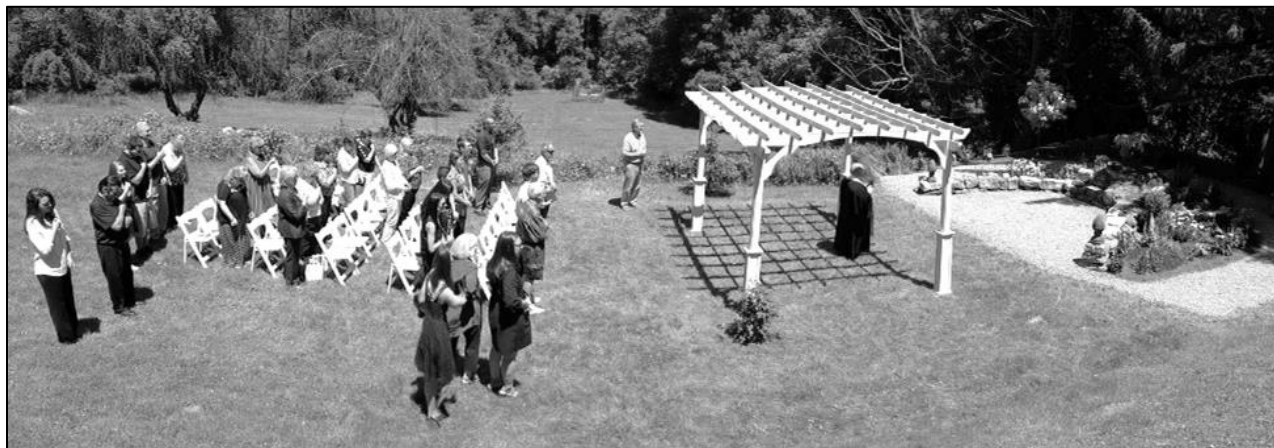
- ◆ that the nine branches work together on joint initiatives
- ◆ that branches submit their events and news for sharing on the newly created NJRC Facebook page

The new president also reminded participants that the next UNWLA convention will take place in September 2020 in Philadelphia and that it was important to have good representation from the NJRC there. Ms Lodziuk-Krywulych also reminded attendees that “the NJRC was formed in 1959 and for 60 years, we have been doing excellent work!” She also mentioned that plans to celebrate the 60th anniversary of the NJRC are already being discussed and formulated.

The meeting also included a brief report from Miss Ukrainian NJ (New Jersey), Yuliya Voznyuk, who was sent to Ukraine on a mission to Kyiv and Lviv. Yulia and two other winners of the first ever Miss Ukrainian NJ contest (held in November 2018) were sent to the Win Win Conference in Kyiv. After spending a week there, they visited some of the wounded soldiers in hospitals. Youthful and enthusiastic, Ms. Voznyuk’s remarks were a perfect conclusion for a fruitful and collegial gathering of women who are committed to the mission of the UNWLA: “Uniting women of Ukrainian descent and affiliation in order to promote and develop educational and cultural efforts and humanitarian assistance to Ukrainians worldwide.”

Promises Kept *by members of Branch 95*

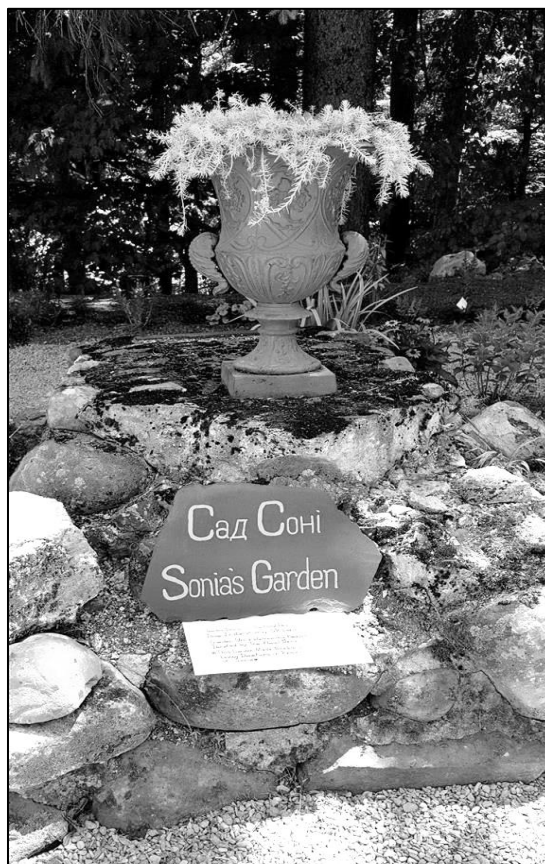
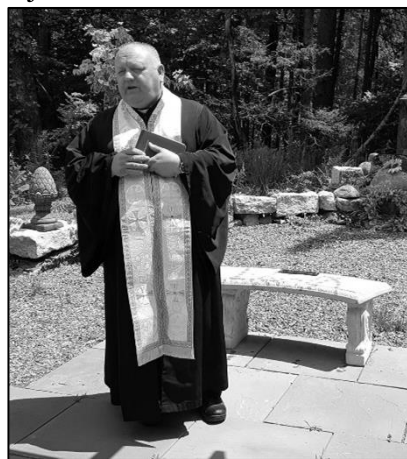
Garden dedication

In 2017, Branch 95 (Mid Hudson Valley Region, N.Y.) lost a beloved sister, Sonia Semanyszyn, to the Lord. It was a devastating loss, not only for the members of the branch she had helped found, but also a loss for the entire extended Ukrainian community that was involved with the Soyuzivka Resort & Heritage Center in Kerhonkson, N.Y. Sonia worked in the main office of the center and was considered the “Matriarch of Soyuzivka” having been there more than 30 years. She knew and remembered everyone who came through the door for vacations, special events, camps, or to work. She also knew everything about every aspect of Soyuzivka, having grown up at the resort after her father started working there.

Soon after Sonia’s death, a fund was started by Sonia’s SZQ friends and colleagues for the purpose of creating a memorial garden for her on the grounds of the resort, the place that she loved best. The project came to fruition in 2018. A

panakhyda and a dedication ceremony were held on the first anniversary of her death, with the Catskill Mountain vista in the background.

Bench Blessing.

Garden plaque.

Father Ivan Kaszczak presided over the ceremony, which was attended by Sonia’s UNWLA Branch 95 sisters and many SZQ friends. Afterward, the SZQ administration provided a champagne toast and assorted canapés to complete the

dedication in a manner that Sonia would have liked. It was a lovely memorial on a perfect June day.

This year, on another beautiful June day, Sonia's UNWLA branch sisters installed a bench at Sonia's Garden with a memorial plaque as a more permanent way to remember and pay tribute to a dear friend who was so much a part of our lives and our branch activities. Father Ivan again presided over the memorial service and special blessing. We gathered afterward (again in a way that Sonia would have liked), sharing a pot luck lunch and stories about our friend. Many memories of Sonia flooded back: her endless generosity to all of us, her devotion and dedication to the community and her church, to SZQ and to the UNWLA. The goal completed and the promise kept has brought more comfort to all of us and has helped lessen our grief.

Branch 95 members with Father Ivan

(Photos by M. Crans)

IN MEMORIAM

It is with profound sadness that I inform our friends and the Ukrainian community about the passing of **Daria Nadia Zachariasewych Fedoriw**, on Saturday June 8, 2019, in Los Angeles, California. Daria was born in Chicago, Illinois, to Vera Jaworska Zachariasewych (a member of UNWLA Branch 96) and her husband Zenon on September 24, 1958. Daria brought pride and joy to her parents and shared a deep affection with her brother Andrew.

In 1963 the family moved to Boston, Massachusetts. A subsequent move to California in 1968 afforded Daria the opportunity to make wonderful lifelong friends with other young Ukrainians. Daria attended Ridna Shkola and was a member of Plast. She majored in finance at California State University at Long Beach. In 1998 she met and married Bohdan Fedoriw, a financial consultant, in Las Vegas.

Daria's parents, Vera and Zenon, later moved to Michigan to be near their son Andrew and his family, Dr. Christina Korduba Zachar and their sons Nicholas and Alexander. In 2014, however, Daria prevailed upon her parents to return to California to be near her. Sadly, Daria's sudden illness and premature passing cut short plans for their future retirement with her. Memorial services for Daria were conducted on June 15, at Nativity of the Blessed Virgin Mary Ukrainian Catholic Church in Hollywood, California.

Daria's funeral was held in Chicago, where extended family members are interred. A memorial service organized by members of Branch 96 and attended by Daria's parents was held at St. Josaphat Ukrainian Catholic Church in Warren, Michigan, on August 23. We pray that Almighty God grants Daria eternal rest.

*- Marie Zarycky, UNWLA Branch 96
- photograph by Marta Kwitkowsky*

The following members of Branch 96 have contributed \$200 to **Our Life Press Fund** in memory of Daria Zachariasewych Fedoriw:

Vera Andrushkiw, Zirka Clark-Zubar, Oksana Gudz, Lydia Jachnycky, Christina Juzych, Catherine Kizyma, Switlana Korduba, Olga Kraska, Marta Kwitkowsky, Christina Lypeckyj, Nadia Purnell, Myrosia Stefaniuk, Luba Szajenko, Lydia Taraschuk, and Marie Zarycky.

UNWLA Branch 136 of Naples, Florida Looking Back: Our First 5 Years

by Valia Dimitri, Press Secretary

March 12, 2019, marked our 5th anniversary as UNWLA Branch 136. This gave us the opportunity to look back at all our amazing accomplishments. We started out as 25 awe-struck, excited Ukrainian women not quite believing that we had just become Branch 136 of the UNWLA. Wow! We were honored and felt a deep sense of pride to be a part of this incredible organization. But being strong, accomplished women in our own right we were ready to roll up our sleeves and get to work. Under the direction of our newly elected but highly competent president, Natalie Santarsiero, we made a commitment to promote our Ukrainian culture and create a strong awareness within the local community of the current political crisis and state of affairs in Ukraine. Through our efforts over the past 5 years, we discovered many avenues to community outreach. The first of these was *The Naples Daily News* whose reporter, Katie Eagan came to our meeting with a photographer to learn more about who we are. The end result was a full page article with beautiful photos, with all of us dressed in our Ukrainian finery. Our pysanka and Ukrainian artifacts displays have been on display in four libraries over the past 3 years, and were very well received. We received numerous calls from the libraries expressing how much their patrons were enjoying the displays. We then began holding pysanka demonstrations and classes, again very successful and well attended. For this we were featured in *Spotlight* (a local magazine), which published beautiful photos of our pysanka display.

In addition to our cultural focus we've also been actively involved in educating the general public about Ukraine's continuous political struggles with Russia. Early on we participated in a protest against Russian conductor, Valery Gergiev, who was performing at Artis-Naples and who openly supported Russia's annexation of Crimea. We also organized a state-wide Ukrainian Freedom March to promote support for the Ukrainian people in their struggle to maintain their freedom from the clutches of Vladimir Putin. We were getting noticed and taking our show on the road as we partnered with Hodges University Life Long Learning program. We created a presentation centered on the 'Women of Maidan' documentary, which was presented twice. People were amazed when they learned the truth of what is happening in Ukraine and they wanted to know more. Their feedback inspires us to continue on our mission.

We then focused on the Holodomor. We set up displays about this horrific event, hosted a viewing of the movie *Bitter Harvest*, and held a major educational presentation by Neolillia Lechman, a member of UNWLA Branch 56, who is a retired teacher and scholar of the Holodomor. One hundred and twenty-five people attended this event. To further promote this endeavor, we have recently partnered with the Holocaust Museum and the Educational Center of Southwest Florida and are creating a major exhibition on the Holodomor, a huge undertaking. The exhibition will run from July through November of 2019 (possible

longer). Our plan is to invite local school districts, private schools, colleges and universities to visit the museum and learn about this unrecognized genocide.

Looking back, I am amazed at just how much we really have accomplished (and I haven't even covered everything). I'm so proud of us that it

brings tears to my eyes. We truly have ignited the 'Spirit of Ukraine' through our membership in the UNWLA. It has been a gift to come together as Ukrainian sisters working together to honor our heritage in mutual love, respect and unity of purpose.

Діяльність 106-го Відділу СУА, Гартфорд, Конн.

Сидять (зліва): Ольга Якимів, Наталя Рудько, Іринка Чорна, Мелянія Кузьма. Стоять (зліва): Олеся Коцур, Валентина Чудовська, Тереса Глух, Аріянна Рудько, Марічка Торончук, Леся Рудик, Маріяна Торончук, Настя Батіско, Ірина Батіско.

Це була тепла, сонячна субота 18-го травня, коли зустрілися членкині 106-го Відділу у Народному Домі

м. Гартфорд, щоб поділитися добрими вістками та зробити плани на майбутнє. Після спільної молитви голова відділу Наталя Рудько відкрила сходи й дала слово довголітній скарбниці Олі Якимів. Вона прозвітувала, що ми одержали гарний дохід зі *Святочної Кави*, яку відділ влаштував для громади церкви св. арх. Михаїла у *Квітну Неділю*. Ми згадали про те, що святково прибраний стіл церковної залі був заповнений різноманітними перекусками, овочами та солодким, а також те, що колишня голова нашого відділу Галина Шулевська продавала паски, які спекли парафіянки Церкви св. Йосафата у Нью Бритен. Заля була заповнена громадянами, молоддю та діточками, що залишилися після літургії. Вони вітали одні одних лозою із давньою примовкою: «Шутка б'є, шутка б'є, за тиждень Великдень!»

Наш відділ збагатився: до нас приєдналося 6 нових членкинь. Це запевнює наше подальше існування.

Наступна точка — розподілити фонди на добродійні датки. Вирішено надіслати певні суми до *Українського Музею*, до «*Нашого Життя*» та на *Фонд Бабусь*.

Довго розмовляли про те, коли б улаштувати наш річний *пікнік*. І вирішили у неділю 7-го липня 2019-го р. о 1:00 у парку Millwoods, Wethersfield, та запросити наші родини і приятелів, які допомагають нам організувати *Різдвяний Базар*.

Наприкінці сходин несподівано завітало до нас п'ять молоденьких дівчат: Аріянна Рудько (внучка Наталі Рудько), Марічка та Маріяна Торончук (доні Лесі Рудик) і Настя Батіско та Іринка Чорна (доні Ірини Батіско). Гарно ми їх привітали та й поміж собою подумали: це ж майбутні Союзанки!

Настав час закрити сходи. Усі разом ми промовили «Богородице Діво», а голова запросила до перекуски, яку вона приготувала: канапки, різні додатки, напої та пишний бісквітний торт. Усі розмовляють, сміх, гамір... аж тут чути пісню: «*Мені сорочку мама вишивала, неначе долю хрестиком вела...*» Усі заспокоїлися та слухають, бо це нам співають наші молоденькі гості чистими, ніжними голосами. І ще одна зворушлива пісня «*Мамина молитва, наче білі крила, на дорогах доли скріпить, піднесе...*» А тоді Маріяна Торончук заспівала сольо... Це було надзвичайно приємне закінчення наших сходин. Не одна з нас пустила сльозу, згадуючи давні часи, своїх дітей та пережите. Ревними оплесками ми подякували молодим гостям, а їхнім мамам складаємо гратуляції за взірцеве виховання своїх дочок.

Мелянія М. Кузьма, стипендійна референтка відділу.

UKRAINE'S SPIRITUAL GROWTH FUND ❖
ФОНД ДУХОВНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

3 нагоди уродин нашої дорогої союзниці 12-го Відділу **Лариси Музички**. Бажаємо Ларисі Многая Літа.

100 дол. Лариса Музичка, Нестор і Аніса Шуст;

50 дол. Отець Ігор Касіян, Надя Дейчаківська, Ольга Демянчук, Ірина Дубас, Володимир Печенюк, Володимира Краснянська, Анна Кіпрал, Михайло Горбан, Наталка Сімз, Стефа Оліяр;

30 дол. Оксана Шараневич;

20 дол. Олег і Неля Бендюк, Галя і Оля Погляд, Наталка Мягка;

10 дол. Люба Мудра.

\$350 UNWLA Branch 8, Cleveland, OH.

\$300 UNWLA Branch 96, Detroit, MI.

200 дол. 83-й Відділ СУА, НЙ.

200 дол. 106-й Відділ СУА, Гартфорд, Конн.

200 дол. 73-й Відділ СУА, Бріджпорт, Конн.

200 дол. 64-й Відділ СУА, НЙ.

150 дол. На честь моєї сестри **Надії Дейчаківської**.

Марта Віганд, вільна членка.

100 дол. 113-й Відділ СУА, НЙ.

SOCIAL WELFARE FUND ❖
ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

BABUSI FUND ❖ ФОНД БАБУСЬ

\$4,000 Daniel Kashimir.

\$200 UNWLA Branch 106.

100 дол. У пам'ять **бл. п. Марії Дранки**.

100 дол. У пам'ять **бл.п. Ярослави Дергак**.

100 дол. У пам'ять **бл.п. Маркіяна Стасюка** (чоловіка Марти Стасюк).

49-й Відділ СУА, Боффало, НЙ.

Пресовий Фонд ❖ PRESS FUND

200 дол. У пам'ять шановного **бл.п. д-ра Володимира Рака**.

Лідія Андрусишин.

\$100 Eudokia Tkachuk, through UNWLA Branch 90.

100 дол. У пам'ять моєї сестри, **бл.п. Надії Міри Іваночко Дуранті**, яка упокоїлася в Канаді в травні місяці.

Оксана Мостович.

100 дол. У світлу пам'ять **бл.п. Уляни Ганущак** – довголітньої членки 83-го відділу СУА. 83-й Відділ СУА, НЙ.

\$150 In memory of **Daria Zachariasewych Fedoriw**. Members of UNWLA Branch 96: Vera Andrushkiw, Zirka Clark-Zubar, Oksana Gudz, Lydia Jachnycky, Christina Juzych, Catherine Kizyma, Switlana Korduba, Olga Kraska, Marta Kwitkowsky, Christina Lypeckuj, Nadia Purnell, Myroslava Stefaniuk, Luba Szajenko, Lydia Taraschuk.

100 дол. У пам'ять покійної **бл.п. Дарії Захаріясевиц**, доньки Віри і Зенона Захаріясевиц, наших приятелів.

Роксоляна Яримович.

50 дол. У пам'ять **бл. п. д-ра Володимира Рака**, мужа Нусі Рак.

83-й Відділ СУА, НЙ.

\$50 In memory of **Daria Zachariasewych Fedoriw**.

Marie C. Zarycky.

20 дол. У пам'ять покійної **бл.п. Анастазії Пелз**, через 12-й Відділ.

Оксана Шараневич.

\$20 Olena Danylyuk.

UNWLA ENDOWMENT FUND
FOR WOMEN'S STUDIES AT UCU

200 дол. Нестор та Іванка Олесницькі.

Лист до редакції

У журналі «Наше Життя» за червень (ч. 6, рік 2019-й) надрукована емоційно написана стаття «Пісня, Обірвана Кулею...» Л. Тополя гарно описала коротенький життєвий шлях молодого Василя Сліпака, який віддав своє життя і став героєм на Донбасі. Як прочитали я та моя мама (95-літня), нам стало дуже сумно, що талановитий оперний співак скоротив свою музичну кар'єру в такому молодому віці... Вічна йому пам'ять! Щиро дякуємо п. Тополі за цей сполин...

Таня Шумська Бланко.

Sleep and Heart Disease

Important Info on Strange Bedfellows

by Ihor Magun, MD, FACP

The beginning of health is sleep. – *Irish proverb*

Even though our contemporary society literally runs twenty-four hours a day, seven days a week, 52 weeks a year, it is a well-known fact that there are not enough hours in the day to accomplish all the tasks we want or need to do. Work and family responsibilities consume a significant portion of our time. When unexpected issues arise, the only way to find “additional time” to deal with them is to shorten sleeping time. After all, we can catch up on sleep the next day, right? And if not, we still manage to function normally on whatever shuteye we actually get. But is this enough?

Everyone is at least somewhat aware of what the expression “heart healthy” means. The main ingredients are a healthy diet, adequate exercise, blood pressure control, proper weight, no smoking, limiting alcohol intake and managing stress. But one additional factor that has not been emphasized enough is adequate sleep. It is now widely recognized that too little sleep has been associated with increased risk for coronary heart disease, especially in women. A corollary to this is that heart disease is the leading cause of death in women. Moreover, fewer women than men survive their first heart attack. These simple facts emphasize the importance of sleep for everyone and women in particular.

Sleep is a vital activity. Statistics from recorded data (in healthy adult individuals with no underlying sleep disorders) have shown that most individuals only manage to sleep five to six hours per night. Decreased sleep time (defined as less than seven hours) or excessive sleep time (defined as more than nine hours) has negative cardiac consequences.

In a recent study, Harvard University tracked the sleeping times of women between the ages of 45 and 65. The women participating in this study did not have any cardiovascular disease, but the results are telling: Women who slept fewer than five hours per night were nearly 40 percent more likely to suffer a cardiac ailment than women who allotted eight hours for sleep.* So how can a lack of adequate sleep time lead to cardiac disease? Several factors are involved. For one thing, human

body functions have an internal clock referred to as “circadian rhythm.” This internal clock helps ensure that certain functions are performed during various times of the day and night. By maintaining a regular sleep schedule, the body is able to maintain the correct balance of hormones, blood pressure, repair mechanisms and other factors that support good health. Insufficient sleep disrupts this balance, and documented issues seen in individuals with insufficient sleep time include the following:

- ◆ Increase in insulin resistance, which is a risk factor for development of diabetes.
- ◆ During normal sleep, blood pressure is lower, placing less strain on the heart; insufficient sleep translates to blood pressure remaining higher for longer periods of time.
- ◆ Decreased sleep affects the part of the brain that controls hunger; this leads to weight gain, which places added stress on the blood vessels and heart.
- ◆ Narrowing of the inside lining of the blood vessels can occur due to low-grade inflammation, which produces an increase in C-reactive protein—another risk factor for heart disease.
- ◆ Lack of sleep can lead to daytime fatigue that may result in avoidance of exercise.

If you have issues with sleep, deal with it. Speak with your physician and keep regular sleeping hours, seven days a week. Make sure your bedroom is your haven for slumber—cool temperature and darkness. Make a commitment to devoting at least seven hours to sleep and stick to it. Just making this commitment should make you sleep better because, after all, you will have one less thing to worry about.

---

*The Harvard study cited here also found that women who slept longer than nine hours had a 37 percent risk of heart disease, indicating that too much sleep (like too much of anything) is also something to avoid.

**«Діти – се наш дорогий скарб,
се наша надія, се – Молода Україна»**

Олена Пчілка

«Дівчина-осінь». Розпис на склі Чубко Наталії.

Ось і настала найщедріша пора року — **ОСІНЬ!** Уважно придивимося до дарунків, що вона доброю рукою розсипає по землі... Що знаєте ви про ці дарунки?

Спробуйте побачити їх навколо себе: у дворі, на городі, у парку й у лісі. І визначте в кожному з них найвиразніше, найважливіше, найцікавіше! Але спочатку відгадайте загадки.

Осінні загадки

1. Летить їжаком,
А падає — голяком.

2. У золотий клубочок
Сховався дубочок.

3. Кульки стиглі, загорілі
Падать з гілки не хотіли.
Потрусили гілку трішки —
Покотилися...

4. Не гіркий і не солоний,
А солодкий і червоний.
Як же зветься цей товстун?
Здогадалися? ...

5. Влітку у садочку
Зріє під листочком,
Восени, набравши соку,
Стане враз червонобоким.

6. Лиш нога та голова,
Ані рук, ні ніг нема.
Щоб на нього подивитись
Треба низько нахилитись.

ОЧІКУЄ ТЕТЯНКА НА ВЕРЕСЕНЬ

Вірш Володимира Сlepцова

Повернуло уже на осінь —
В перший клас
Йти потрібно мені.
Та збагнути не можу ще й досі:
Чи я хочу до школи, чи ні?

Мабуть, хочу.
Там друзів багато —
Леся, Ганна, Андрій, Тимофій...
Та з Івасиком хочу за парту —
З меншим братиком рідним своїм.

Поруч сісти було б не погано.
Та чи вчитель дозволить мені?
Я ж, Тетянка, дитятко слухняне...
Я не буду перечити — ні!

Прокидатися буду я рано —
Лиш будильник розбудить мене...
Щоб вивчати «науки» старанно,
Розуміти звичайне й чудне...

Буду мати у вересні свято —
Восени на мій найперший урок
Приведуть мене мама і тато.
...А Івасик піде в дитсадок.

Відповіді до загадок. 1. Каштан. 2. Жолудь. 3. Горіх. 4. Кавун. 5. Яблуко. 6. Гриб.

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

Морквяно-імбирний торт / Carrot-ginger cake

Обережно, викликає залежність! Перепис від Маріанни Душар, авторки кулінарного дослідницького проекту пані Стефа (panistefa.com).

Я дуже люблю моркву, і коли кілька років тому на американських кулінарних сайтах почало рясніти від усіляких «Best of the best Carrot cake», я зберегла кілька «бестів», зокрема морквяно-імбирний торт. Це абсолютно дивний торт, не подібний до звичних класичних горіхового чи макового. Але це добре — будемо розширювати «тортикові горизонти». Він готується з'єднанням сухої та рідкої фракцій і наповнювача. Тому варто мати 2 миски для їх змішування.

Суша фракція:

14 унцій борошна,
2 ст. ложки тертої булки,
1 ч. ложка цинамону (з чубком),
2 ч. ложки порошку для випічки,
цедра 1 помаранчі, стерта на грубій тертці,
цедра 1 цитрини, стерта на дрібній тертці.

Рідка фракція:

9 унцій цукру (краще коричневого),
3 ст. ложки меду (якщо твердий – то загріти),
4 яйця та 2 додаткових жовтки,
1 склянка олії без запаху,
сік з помаранчі.

Наповнювач:

14 унцій моркви,
1,8 унції імбиру,
9 унцій волоських горіхів,
2 ст. ложки вершкового масла.
2 дрібки солі.

Крем для змащення:

1,1 фунта вершкового сиру,
7 унцій цукру-пудри (або більше, якщо сир кислий),
1 ст. ложка крохмалю (з чубком, щоб крем не потік),
сік цитрини,
1 унція рому або помаранчевого лікеру,
абрикосова мармеляда або розварені й переміксовані сушені абрикоси.

Приготування

Горіхи підсушити в рурі (15 хв) до появи горіхового запаху. Додати 2 ст. ложки масла та сіль і добре вимішати. Як вистигнуть – посікти не надто дрібно.

Моркву потерти на грубій тертці, імбир на тонкій і трохи все роздрібнити блендером (але не в однорідну кашку, а так, щоб залишилася структура).

Ошпарити і добре помити помаранчу та цитрину. Цедру стерти.

У миску № 1 висипати борошно, терту булку, порошок для випічки, цинамон і цедру. Розмішати.

У миску № 2 вбити 4 яйця та 2 додаткових жовтки; додати цукор, мед, олію і помаранчевий сік. На малих обертах вимішати міксером, щоб добре розчинився цукор, але суміш не пінилася.

З'єднати вміст обох мисок та добре розмішати. Потім вмішати моркву та горіхи. Суміш виходить досить густа, але летиться.

На дно тортівниці (діаметром близько 10 дюймів) покласти пергамент, змастити дно і боки олією, присипати сухарями. Вилити тісто і пекти при 345 – 355° F, на середній полиці до «сухої палички» (близько 1 год). Тісто росте в 1,5 – 2 рази, особливо по центру.

Спечений корж повністю вистудити та розрізати на 2 частини. Зрізи змастити тоненько абрикосовою мармелядою. Нижній корж змасти кремом, накрити верхнім; зверху та боки змастити кремом і поставити в холодильник на кілька годин.

Тепер про крем. До такого тортика класичним перемащенням є крем з вершкового сиру. В оригіналі беруть сир типу «Філадельфія», але можна звичайний не кислий високої жирності. Якщо він не має грудочок, то його відразу збиваю з цукром-пудрою і ложкою крохмалю. Якщо сир має грудочки, то його спочатку перетираю блендером. Коли він стає однорідним, додаю по краплі ром і цитриновий сік, не перестаючи збивати. На смак крем солодкий, не пізнається сир, відчутно ром і цитринку. Якщо хочете – можна додати ванільного цукру.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА
Анна Кравчук, Ірина Куровицька
Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Ліда Яхницька – 1-ша заступниця голови
Христина Бойко – 2-га заступниця голови для справ організаційних
Надя Нинка – 3-тя заступниця голови для справ зв'язків
Ірина Бучковська – секретарка
– скарбник
Віра Кушнір – фінансова секретарка
Валентина Табака – вільна членкиня
Наталія Павленко – вільна членкиня

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ярослава Глінська – Дітройт
Лариса Заїка – Філадельфія
Лідія Слиж – Нью Йорк
Оксана Лодзюк Кривулич – Нью Джерзі
Оксана Шевчук – Огайо
Катерина Івасишин – Чикаго
Катерина Таньчин – Нова Англія
Аліса Сердюк – Центральний Нью Йорк
Оля Черкас – зв'язкова віддалених
Відділів
Іванка Олесницька – зв'язкова вільних
членкинь

РЕФЕРЕНТУРИ

Ока Грицак – суспільної опіки
Анна Кравчук – стипендій
Софія Геврик – у справах культури
Оксана Лодзюк Кривулич – соціальних засобів
комунікації
Наталія Павленко – мистецтва і музею
Ольга Дроздович – архівар
Юля Зиммерман – цифровий маркетинг

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Рома Шуган – голова
Рената Заяць – членкиня
Ірина Легун – членкиня
Ірена Рішко – заступниця членкині
Орися Зінич – заступниця членкині
Оксана Скипакевич Ксенос – парламентарист
Лариса Тополя – україномовний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко – англійськомовний редактор

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS
Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Lydia Jachnycky – 1st Vice President
Christine Boyko – 2nd VP – Membership
Nadia Nynka – 3rd VP – Public Relations
Iryna Buczkowski – Secretary
Vera N. Kushnir – Financial Secretary
Valentyna Tabaka – Officer at Large
Natalia Pawlenko – Officer at Large

Oksana Skypakewych – Parliamentarian
Xenos

REGIONAL COUNCIL PRESIDENTS

Yaroslava Glińska – Detroit
Larysa Zaika – Philadelphia
Lidia Slysh – New York City
Oksana Lodziuk Krywulych – New Jersey
Oksana Shevchuk – Ohio
Katherine Iwasyszyn – Chicago
Kateryna Tanchyn – New England
Alisa Serdyuk – Central New York
Olya Czerkas – Liaison for Branches-at-Large
Ivanka Olesnycky – Liaison for Members-at-Large

STANDING COMMITTEES

Oka Hrycak – Social Welfare Chair
Anna Krawczuk – Scholarship Chair
Sophia Hewryk – Cultural Affairs Chair
Oksana Lodziuk Krywulych – Social Media Chair
Natalie Pawlenko – Arts and Museum Chair
Olya Drozdowycz – Archives Chair
Yulia Zimmerman – Digital Marketing

AUDITING COMMITTEE

Roma Shuhan – Chair
Renata Zajac – Member
Iryna Legoun – Member
Irene (Tetiana) Rishko – Alternate Member
Irena (Orysia) Zynycz – Alternate Member
Larysa Topolya – Ukrainian-language editor of *Our Life*
Tamara S. Cornelison – English-language editor

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: nazustrich@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).*

1000-karbovantsi banknote
1918 p. Artwork by Hryhorii Zolotov
Collection of The Ukrainian Museum, New York

1000 карбованців
1918. Автор Григорій Золотов
З колекції Українського Музею, Нью Йорк